ஜனவரி 25

சிவாய அருளிச் செய்த ஆயாட்:

(1) 15/4/64

அண்ட மெனும் கேசரியால்
பாதம் காப்பு
அருள் மெருகும் பூரணத் தால
வேர் காப்பு
குண்ட மெனும் குணப்
போல கிரியை காப்பு
குருவான பரா பரத்தில்
குணம் காப்பு
மண்ட லங்கள் ஒன்று
மொன்றாய் நின்று நின்று
மகா மேன்ற வமாதியன்
சுடரே காப்பு
மண்ட மெனும் பொருளான
அண்ட மண்டம்
பொறாமை நின்றாத
கணபதியே காப்பே —
பதியான பரி நின்றத்து
பூரணத் திரால
பருவ மான பாதிமை
மெதம் கண்டு தேறி
தெளிவான மோட்ச மென
நின்றேன் பாடு
பேதை சற்றும் சோராமல்
திறப் பாய் சொரா

(2)

(2)

மதியானை மேதிய முற்றம்
புகுந் தாப் போல
வரிசை யுடன் நிறைந்திட
வணக்கம் பெற்றேன்
சதியானை காலம் வென்ற
மணத்து கூர்ந்து
சங்கை யுடை கைய் தேசம்
ஆக உன பெருமானின் —

ஆ வென்ற நினைவதின் பீடு
புத்தகம் பெற்றேன்
அதின் பெரு உன வென்ற
பெருமை பெற்றேன்
ஈ வென்ற தேடல்
வெண்மை பெற்றேன்
உள்மை யுடன் முன்னிருத்த
வரம் பெற்றேன்
ஊ வென்ற போக அது
திண்மை பெற்றேன்
ஞ வான புலத்திய
ஏய்ய மொ தன்னால
மா வென்ற மேன்மை
மனதில் கொண்டு
மகத் தான கீர்த்தன
வணங்கள் செய்தேனோ

(3)

——

வாட் கண்டு திருவிழியுடைய
வாணை பூண்டு
மகத் தாண சிவ சத்தி
பூசை செய்து
நல தொண்டு சிந்தா
சமாதி சென்றேன்
நன்மையுடன் திசை
சாற்றும் போதில்
திடம் கண்டேன் அதன் தால்
ஞானம் கண்டேன்
தூயவாண மனோன் மணி
யானை தன்மை பெற்றேன்
உருவ் கண்டு மனோன்
மணியாள் வாவா என்று
உன்மை பென்ற பொருள்
எ.உ.தா முடு பெற்றேன் -
திரு வாண பொருள் ஈந்து
உண்மை பெற்றேன்
உன்மையுடன் வாரம்
மருந்து வென்றான.
கருவானை கரு இரைவ
எனக்கே மாயந்தான்
ஞை பாதம் புனர் பாதம்
இணைகளின் பாதம்

திருவான ஒரு பாகம்
திருவாண் பாகம்
செம்மையுடன் ஒன்றாகச்
செய்யனான் பார்
குருவான அருவுருவர்
னாவர தெனக் கேற்பட்டு
காப்பட்டுக் கூறி
சொன்னானே —
குருவான உற்றாயிருத்தி
புலம் பார்த்து
அடுவரை
குணமாக
மேலே சென்று
நெரியான அழு முனையர்
வாசல் பு
முன்றான மயிற் பால
தப்பால் சென்று
அரிவான மதி யாறு
கதப் பாலையாகி
அக்கினியன் கடந்தே
அமைந்து நின்று
பரியான பறப் பற
குருவைப் போற்றி
பதியான ஆதியாத் தன்
யாதின் கண்டேன் —
கண்டேன் ஆதியாத் தன்
யாதாரமின் நல்ல
கருணையுள்ள மதிய
முகக் கருணையா தை-கை சென்றேன்

அடை வரை சேர்ந்தோரும்
திரும்பணைக் கொடு
கடையல் திங்ப அந்த
அண்டை பாராளன் அருள்
தன்னால் பெருவல் கதை
அநுபவத் தினால் பெருக
அபயென் தாளும் விடை
பொருளாயாம்
அநுபாம் மாய் பாடி யாத்த
உபமனைக் கதை
திருவை ஊரப் பனனே —
ஊரப்பன கசிவ் துடை
பாக்கிய மென்று
ஊடு பெற்ற சித்த செல்வம்
மகிழ்ந்து போற்றி
நலம் பெறவே அவற்றைக்
வணக்கொடு பார்த்து
நேர்மை புகழ் அநுபாவத் தைப்
பதனம் பண்ணு
வளம் பெறவே யாரும் ரசிக்க
போதய்யா மகாத்மா
புலர்ந்த யுகட மகிமை யாவே
திருப்ப மறை அப்ப நிலை
சிற் செல தெண்ணி கேள்
வாதாடு யாருங்கேன் பாடு —

யாருக்கு சொல்லு வாராத
தேடு வகைய சியலம்
பெருவான நாடு ஆயானத்
விரிந்த மாக நிலவோர்
யாயந் நினைப்பா விரிவை புனை
உயிரத் தின் வளவை தேரு
அருந்தி வமாம் மந்திரத்துன்
தின் கரிதம்
அருமை புனை வளதலப்
மொழி யான வாருல்
தெரிந்து தொண்ட மும்
பூவான் தெருவான் வாருல்
தெகட் பாத தாயாத்
கற்ப வானமொ —

வானான வரிய மெய்
வெட்டு வாத்து
மகத் தான வசிய போடு
தமிழ் போடு
மையிய யான் போடு
குறான மெய் நீரின்
மெரிசின் போதெ
தீர்மை புனை வெசந் தரப்
சற்றான வைப்புப்

— 7

நேரான வேதை யாவே
அனைத்தும் போலும்
நிறை மெந் சமைத் தூ
சிறப்பும் போலும்
தேறாத மண் தோன் றார்
ஞானம் போலும்
திற மான மோனை யின்
திறவு கோல் தானென் றாய் —

<u>வாழை முறை:</u>

திறமான சகல சித்தும்
உதியந்த தீர்க்க முன்ன
ஆதியந்த அண்ட பண்டம்
உரமான அண்ட பண்டம்
ஒரு வந்தி ஒடுக்கி
நிலை தவ மதி தான்
மாச்சி பரமான அண்ட மடா
அதி புப்புப் காண்டு
அரி உப்பு கல்லுப் பாக்க
சீரமான கல்லுப் பாக்க
தரு வேணா தீவ சுயம் போடு
மெய்ஞான சொல் வேன்
பாடும் மார்க்கே

— (8)

ஆச்சப்பா பாடல் என்ற
போலத் தன்னை
அற நெறி உலக மதில்
அடக்கி கொண்டார்
பேச்சப்பா பேசாமல்
அடக்கி கொண்ட
பெருமை யானால் இவன்
எனவே பேரு மாச்சி
நீச்சப்பா வெகு நீச்சி
அதை உருக் கண்மையுள்ள
அண்ட மடா வானம் யாச்சி
பார்ப்பா அண்ட மென்ற
வானை தன்னை பாடுகிறேன்
இறைவனார் பாடுகிறேன் —

பாடுகிறேன் வானை மறை
நினைவாய் கேசு
பறமான அன்பு மொழியு
இல்லை வாழ்வி
நெருங்கிறேன் கல நூரயல்
கிடைக் கொண்டு
நலமாக யாழி புலவர்
தன்னைச் சேர் வாரு

(9)

சிற வனை யெல் லாம்
மாய் போல வீ
வரிஞ யுடன் மாவாகி
அதன் மேலாப் பா
உடுக்கிற சிறந்த சிவப்
தண்ணீர் போட்டு
உர்ளை யுடன் கரைந்திடு
நிம் மன் தானை—
தானை தாள்டு திடுவாய்
பத்து முறை தாவைப்
தியவாக யாகேத்தி நனெறய்
நவி யாறப் போடு
வானா தானை திரியாடல்
மண தாயப் பார்த்து
வாபா மென் காயாந்தி
பண்பு சொல்லத் கேடு
தேனீரை பனச் சாற்றும்
பொடியைக் கொட்டி
திறமாக அல் பேத்தி
இமை காச்சி
வாணைன்ற நீர் வத்திக்
காச்சி னைக் காய்
மகத் தானை கல் யுப்பு
புள் அவு போட்டே

— (10)

[signature] 15/4/04

கசிவான அயணன்னி
காசச்சுற வேணா யாச்சு
கரு கான யென்ற
அண்டினென்ற கழ்ற்பரன்
உதிர பொன்ன புன்ற
றெண்டு ழு பேடு
சுத்த பொன்ன வாத்தி வெண்டு
மிதற்டு ஞடம்
வசிகற மாம் மாறி யப்பு
யென்று பேடு
மெச்சான சிவ யென்று
பேடு மாசலே —
பேறான வெத்தடு சத்தி கேரு
யெடுனை யுன்ன அகார
உகாரம் ரெண்டு
றான அகாரம்
வாத்தி வாத்தி
குறியான உகாரம் கடான
தத்த ஞதம் ஞென்றாவெ
ஞேத வாத்தி காற சாரம்
நேர்மையுள் அண்ட ஊபாம்
நன்றாய்க் கேரு
பாறான பரிதியம் அப்பு
மாற்றி பசிடு கன்ற
அப்பு ஒப்பு ஞென்றாய் வேரா

(11)

ஒன்றாகச் சேர்ந்து நின்றாய்
களைத்துக் கொண்டு
உமையுடன் தெரியவைத்து
தெள்ளவை வாழ்த்தி
நின்றாடப் புறமானை வைத்து
நிலவு அமுத
நிமிர்க் காய் யவப் பாய
நீர்க்க வற்ற
கொண்டாட ஒரு முத்தும்
திரயந் தானார் சிவ சிவா
உப்பு நீரம் என்ன
எச்சம் பூசவன் வைர
பற்றான பரம் பாம்பு
வஸ்து துவக்கு
பசுமை புனித சக்தி அப்பு
என்றும் பேதைமை
பேராண்மைச் சக்தி என்று
யாதாகு நாமம்
பெருமை புனித வித்து என்று
பிரிவு நாமம்
ஓராண சக்தி சிவ மென்று
பொன்றாய்த் தொழு
ஓர் மை புனித பயம் அற்றார்
களைந்து மையாத்தி

(12)

மாறாத அழகு முக்தி
யல்லை தால் தேவ
மார்க்க சடன் கொண்டு
கொண்றாய் உபிர [illegible]
உரான [illegible] கொண்டு
யிருந்தி தாமம்
[illegible] யுள்ள [illegible] கொண்டு
யாருந்தி தாமம் —

உப்புத் தி
உப்பான
தாமம் தேவு
உண்மை யுள்ள ஆதி யென்ற
உப்பு
பறமாம்
பற்றுக் கொ
செப்பாத
உபயே [illegible]
சிவ சிவா சொல்லு [illegible]
இன்றாய்ச் தேவு
சொல்லு [illegible]
தப்பாமல்
மாதா அந் தான்
சாப்பு
இன்மை யுள்ள
டமானா தமாசக
அப்பான அதுதி யென்ற
வாந்து வேடே
அடுமையுள்ள தாத கொண்ட
இன்றாய்ச் தேவு

சேர்ந்து ஒன்றாய் நாத
நீர் விட்டு ஆட்டி
திரு மால் யாக சாலம்
மாயும் பாதம்
பாதம் ஒன்றாய்ப் பதமாக
விட்டு பண்ணி
பனித் வெண்ற வாகுக ந்தில்
பதமாய வைத்து ஓட்டு டு
காற்று ஒன்றாய் நீர்
வற்றி காய்ந்து நிலா
கண் வெண்ற சுதமா
உப்பு வெகம்
போற்றி மலை நீட்டல்
வைத்து நீட்டு டு
புட்டு வாய் சொரிமாமி
மனைந் தான் செய்யவே —
செய்து ஒன்றாய்ந் காய்ந்த
மண்பு மைந்தர
நா பூஜை சிவ பூஜை
குரு பூஜை ஒன்றாய் செய்து
மெய்த் தானோர் சாடு
இறைவ தொழுது போற்றி
மாற்ற உடன் மனதிற்த்து
பழத்தை போடு

கை தவறா மணமாலை
காடு காடு
காற்று பேண்றாயா
காண வாரி யெடுத்துப் பாடு
மொய்த மலர் செம்பூவை
யென்னை சொல்வேன்
தூய்மை யுட னிரிந்து
அண்ண மாச்சே —

அண்ண னென்று பாரின்
பெருமை செல்வம் தேரு
அருக் கான கருங் காரச்
அண்ணா மாகும்
குணா னான அதி புப்பு
அண்ணா னென்றுப்
வந்தி பெற்ற வளனை புடன்
அண்ணா னென்றும்
குண்ணான மதி யாவா
அண்ணா னென்றும்
கருவான செல் பூரான்
அண்ணைப் பென்றுப்
கண்ணான மாக்க முள்ள
அண்ணா மொன்று
வரிசை யுடன் வரிசை
புகழ் அண்ணா மாச்சே

— 15

மூல் பொருளின் பெயர்:

ஆச்சப்பா யாத்த பிறை
சுண்ணைப் போகும்
ஆயாத்தைப் போலே வெடு
நால் சொல்லா தப்பா
பேச்சப்பா பேசு நந்தி
நாயும் முன் டோ
பல நாம தேவனோட
நூல் களால்
சேச்சப்பா வோடாதீ
முன் பின்னாக
முனை யாண கீழ் முனையால்
நடனம் காணும்
காச்சப்பா நிச மாண
அறிவை நியமம்
கசட எற் ஆயாத்தை
பாடு பாறேன் —
பாரப்பா மீ பூவை
எடுத்துக் கொண்டு
பாநுக்காண குப்ப யாலே
பதனைப் பண்ணி
காரப்பா சதா சிவத்தை
வாசி கொண்டு
கருவாண வாசி யானால்
வழலம் பாடு

கூச்சப்பா அமல மும்

மேவா ராகம்

திணைமானை ஆதாரம்

போதக் கேளே —

போக் கான போக்கரிங்கு

போக்கைக் கேளு

பொழுது வற்றாகி நின்ற

புதுமை கானார்

ஊக் கான மண நிறைந்து

பொக்கை காசால்

வற் றாகி நின்ற தல

மேன்மை காணும்

தாக் கான வாழை தென்னை

தாணாய் கைந்தா

தரு வான அயர்ந்தான்

தருவக் கொண சிந்தி

நைக் கான ஒரு சிந்தனை

புட் பரிந் தாலந்த

நல் மான கந்து பக்குட.

உணக் குள் சிந்தே

சித்தானை முல் போலே
பொன்னின் வயல் சேரு
சிவ சிவா அது நமல்
அயாறு மாச்சு
முத்தானை அது மெனை றால்
உறாய் மாசு
பூரண் புனம் சத்தி
மெண்று மாதறி பேடு
வாத் தானை மைத மொண்று
தாரம் மொண்று
வினை யானை சடு மொண்றும்
யாதறுடு பேடு
வாத் தானை மைத மொண்று
காரா மொண்று
வானையானை சடு மொண்றும்
அமாறு மொண்றும்
வத் தானை வாசி மெண்றும்
பூரம் மெண்றும்
மத் தானை பச்சை மெயாண்று
உவாய் பூவாலே

ஆமப்பா அது மூலம்
சொன்னேன் மைந்தா
அகாரா நடு மூலம்
மார் தான் காண் பார்
நாமப்பா செவ் யுகநேரம்
அகாரப் மாச்சி
நடுவான அகார மடா
சிவ நாணாச்சி
தாமப்பா சிவம் மென்றால்
யாரறியப் போறார்
சுயவான சிவமதி
தான் வாந்தி வாந்தி
வாமப்பா பால மதி
நினைந்த கங்கை யென்றும்
மகில் ரானை சுபால மென்றிங்
செய நீ யென் றேன் —
நீரான செய நீ யென்று
யாதறிவ் பேசு
நினைவான சார மென்றும்
யாதறிவ் பேசு
கீரான உளசி நீரும்
உப் பென்று பெயர்
திருவான அப் பென்றும்
உப் பென்றும் பேசு

ஊற்றான தங்கை யென்றுக்
சத்தி நீக் கிரனைன்றும்
உண்மை யுளா அடு வந்த
யென்று யாதற்கும் பேரு
தானான சடா தாரா
அமிர்த மென்றுப்
தியவான வாத் தென்றும்
அமிர்த மாச்சே —

அமிர்த மென்ற தடுவான
அகாரம் சொன்னேன்
வாசை யான மீ மேலும்
சொல்லக் கேளு
தார மென்ற மகார மடா
மவன மிடம்
தியவான மவுன மடா
ஆதி ஆதியாம்
பார மென்ற ஆதி யென்ற
அதற்கு பேரு
பரமான சக்தி யென்றும்
அதற்கு பேரு
சார மென்ற வெடிப்பு
யென்றும் பேரு
கமல மென்று சிப்பி
யென்றும் யாதற்கு பேரே

பேரான ஆசை மாய்
ரூப மென்று
நீரான குடங்கைக்
கல்லென்று பேசு
நேரான தர மென்று
ரூப தா மென்றும்
நிலையாத பார மென்று
கல்லும் பெண்ணும்
கடையாத வெள்ளி யெனும்
ரூப தானமென்று
நிலையாத பாமென்று
இம்ப மொன்று
இறையான ஆனை
கல் மென்றும் பேசு
மாறாத மனை மென்றும்
பொருள் தானென்று
மகத்தான வாழை யென்றும்
பேசு மாச்சே —
வாழை யுப்பு
அரும்பா
அத்தம் சொன்னோம்
அடியார்த்தில் கடைமதி
அமர்ந்த பண்டு
வைரப்பா சொன்ன கரு
அடியார்த்தில் சரியென
தீன் யால்வாமல் வாழை
சொன்னோம்

நாமப்பா சொன்ன பொருள்
கருவாயா நிருப்ப
நடுவான ஆயார் தானே
கிரி திப்பாகும்
காமப்பால் தானம் பால்
கொண்டு மங் கொண்டு
கருவான ஆயாத் தாக
கருவாயப் பாரே —
கருவரிய மாரத் திரு டி.
யாருக்கும் சொல்லாதே
கரு வருமாம் ஆயாதின்
கரு சொல்லாதே
உரு வரியாய் உரு உரை
உகமை காணும்
உருவமே திரு வரியார்
ஒன்சட் காணும்
மரு வரி யானால்
மலர்ட வாசமங் கானை
வாச புள்ள பூமயாம்
மனதி உரங்கி
கருவான உர் தருவாம்
ஒன்ற அண்ட
தன்மை புள்ள அண்ட மடா
அனைத் மாலே

Anand 28/4

அருட்பா வென்று நாட
வாய்ம் சொல்லி
அருமைப் பான லிப்பாவன்
குருவுந் சொன்னேன்
நாடப்பா சொன்ன படி
வாப்பமக் தானும்
தாங்கள் சொல் யார்கள்
குருவாய் சொன்னேன்
நாமப்பா சொன்ன படி
ஆயாரத் தான் சாத்திரத் தின்னை
தன்மை புடன் பூரண
மாயி தான் கேட்போர்கள்
காமப்பா பலதி யன்றும்
சிணைற பொன்னை
குருவாக அறி வார்கள்
வானோதிற் காணே —
காணாத தந்த் நடையார்
மெய்த அணுகி
காசினியில் உரிந்தி
அடக்கமாய்ப் பேசு
தோணாத பொருளை தன்னை
தோற்றி வரும்
அல மின்ன ஆயிரம்
அருபந் தன்னை

பேறாத மாந்தர்க்குக்
கருமிய வெய்மை
பேணி நின்று அவர்களிடம்
பேச வேண்டாம்
கோணான ஒரு பத்துப்
புள்ளி பண்ணி
உள்கையுள் அமிர்தைப்
புள்ளி பண்ணலை —

வெடியப்புச் சுண்ணம்:

பண்ணைப்பா யன்ன மொடு
கருவைக் கேளு
பருவமுடன் வெடியப்புச்
சுண்ணம் சொல்வன்
கண்ணப்பா வெடியப்பு
அங்சரும் காச்சல்
சிட்டப் உப்புக் கொண்டு
வந்து சொல்லக் கேளு
நண்ணப்பா எங்காண் பூரான
பரும கொடி
கருவாளைப் பச்சை நீர்
விட்டுக் கிண்டு
விண்ணப்பா வெக்கத்தில்
உலரப் போட்டு
மாபாமுடன் வந்து
முறைப்படியே காச்சே

காச்சி நின்றாய்க்
குற்றி டவெ உப்பு நின்ற
கசடான உற்றவதி
கட்டுப் போச்சு
தாச்சி யால்வார் கட்டாச்சி
ஆடி தாணைப்பா
நின்னை யுடன் கட்டினதி
தந்தம் போலாம்
மாசுக்கல் வெய்யு
முன்றவது கட்டு டைப்பு
மகல் தாண யாந்திப்பு
மெய்ண்டு பேடு
தீர் மெண்டு நிரடான
டைப்பர் துண்ணுட்
நின வக மைல் தி கனாம்
குனோமண தாப்க் கேசே—

கோமடை மெருயப்பப்
பலபோ பத்தி
திருணை யுள்ள லாந்தாரி
பலபோ பத்தி
நாமடா ஏக்க துக்கு
மொட்டு கட்டு
நலமான லாந்தி நீர்
தன்னா லாட்டு

கோடையா வானமல்
ஏது சாமம்
குமரவே அவைரத்த பண்பு
பழச் சாறு வார்த்தி
மாடா வார்த்திடுவாய்
அஞ்சி சாமம்
மார்க்க முன் அணைந்த
பாம்பு உடல் பண்ணே —
பண்ணிய ஒர் வட்டத்தை
நாயைப் போடு
பசுமை பாய காய்ந்த பண்பு
சுற்றுப் பாடு
உன்னையே கண் கொண்டு
சத்தம் கேட்டால்
உத்தமனை வேட்டுவல்
வைத்து ஆடு படு
தன்மையாய் மனோசின்
வாழ்வாய் மெய்தி
இன்மையுடன் ஒழு வெட்ட
பழுதைப் போடு
புண்ணியனை பட்டு
மாரி மெய்த்து பாடு
மெளரிய மிக்க அன்னை
தாயினிர் போசுஉ

போச் சென்று ஏடு
காதெக் கே காரமாக
போக் கென்று சொல் றி கிறேன்
நன்றாய்க் கேளு
யேச் சென்றும் யன்னை படா
கல் வந் தீவட்டு
பெண்ணியே மைந்த நீ வட்டு
ஈர் வட்டு அட்ட
மாச் சென்று ஏடு காமம்
நன்றாய் யாட்ட
மார்க்க டெண் ணீ போல
காயப் போடு
காச் சென்றக் காச்சவூ
நன்றாயி காய்ச் சா
தரு வாசப் படப் போட
நீம் போட —
நீர் நின்ற நிறத்துக்
மதிக் கதிரால்
நீளம் வான மேயல்
மாந்த குரு சொல்வார்
உள் நின்ற அன்ன மை
பதனம் பண்ணி
குவொன பரா பத்தை
தொழுது போற்றி

தேடி நின்ற மனதை
பாலம் மனைக் கொரு
தேடாத மனமானால்
சற்றே பொய் யாம்
ஆடி நின்ற அகார மனை
செய்தி கொண்டு
அகார யான்ன பொடு
சுற்றம் தேனேன் —
அன்னை என்ற அன்னம்
வெடியப்பர் கொண்டேனே
அருப எல்ல கற்பூரம்
அன்னம் கொடு
பொன் என்ற நிலா
பசும் பால் பூரம்
பொருள் மை யால கற்பூர
காய வாங்கி
தின்னை யென் அடி கின்ற
செய நீர் வாங்கி
சைமை யுடன் முப்புவர்
பணலை தான் போட
நண்மை யாய கலைஞர்
வாழ்க்கை தில் வைய்த்த
நண்மை யுடன் வாழ்ந்தவர்
நாத மாச்சே

கற்பூரச் சுண்ணம் :-

மைந்த னென்ற பேர் தன்னை
பூங் காவில் விட்டு
நன்மை யுள்ள கற்பூரக்
கட்டி தன்னை
சேத மிக மில் லாமல்
தோய்த்தும் பத்தி ரமாய்
நூ கைத்தீ காய்ப் போடு
பேத மாக வாராமல்
பத்து முறை தானப்பா
பலமாக யாருக்கி யதி
கட்டப் போடு
நீத முன் உரைத்த
தனையாவும் மென்ன
நிச்சயமாய் தாபமதும்
கேளு தெண்ணே -
உதிய மருந் தேணாத
கற்பூரந் தான்
திறமாய் பலமது மெய்தெர்
கொண்டு சுடைப்பதான்
கரு மாதி யந்தம்
தன்மையுள்ள மாதிய நாம்
நிரி னை யாவும் சொண்டு
தாபமுள்ள கல்வமதில்

முன்பு தோற்றம்

தன்னையுடன் படைச் சாற்றாய்
நின்றாய் யாட்டு
செம்மொழி நவை தந்து
வடல் பண்ணி
அரிசி யுடன் நீரா
முற்றத்தில் காய வைய்யே —

காய்ந்த பதம் தன்னை
வென்றால் சிட்டுப் பாடு
வெங்கலம் போல் தனி
நீல் வென்றுக் கொண்டு
ஆய்ந்து நல்ல நெருவக்கி
காணமை நாமை
அப்பனை வடிக்க வென்று
ஆட்டல் வைத்து

பாதத்து மாயி மேலேப்
பதிய சேர
பரவ மாய மண் சிலை
வழிவாய்ச் செய்து
நெறைந்து மக படம்
போட்டு வென்றுப் பாடு
சென்றால் நாம்
திருப்புறம் அண்ணாமலே

— 30

ஆரச்சப்பா கற்பூர அண்ணாவ் (30)

பொன்னை ஆறியப் போறார்

நீச்சப்பா வே குச்சி

கற்பூரச் அண்ணாவ்

தெறந்து தெண்றால்

கற்பூரமது குயாடு யாச்த

பேச்சப்பா பேத கற்றி

நாவும் முண் டோ

பெருமை யுள்ள கற்பூரர்

போகடு போகடு

பூச்சப்பா ஒடாது தீப்

மங்கலக் கடு.

புக்கியமாய்ப் பார்ப்பதற்றி

சாத்திரத்தைப் பாரோ —

சாத்திரத்தை

பாருப்பா

மலக் குள்ளே

பாய்ந்து நின்ற அவோரமா

பூரண மா யாகும்

நேரப்பா நின்ற நிலை

தவறு மற்றான்

நினை வாக கதி மெண்ணையா

வரச் யூட்பு

காணப்பா கற்றதினால் கடல்

தோணு கடலமதுதான்

பாராது அனைத்தும் கொள்ளே

—— (31)

ஆச்சப்பா கல்லுப்புச்
சின்னம் போலாச்சு
ஆராரியப் போறார் கள்
அய்யா அய்யா
நீச்சப்பா வெள்ளிச்சி
கற்பூரச் சின்னம்
நேற்ற் திரு யென் றால்
கற்பூரத்துக்கு உயரே
பேசப்பா பேச தற்கு
நாவு முண்டோ
பெருமையுள்ள கற்பூரம்
போக்கு போக்கு
மேச்சய்யா வோடாசு
திப்பங்கள் மேல்
ஜோசியமாய்ப் பார்ப்பதற்கு
சாதி ரய்லைப் பாரேன் —
பாறப்பா அயோத்தி
மண்ணைக் கொண்டே
பயந்து நின்ற அமர்ந்து
மடா புணை போ யாரும்
தோப்பா நின்ற நிலை
திவாரு மற்றான்
நனை வாக அப் பெண்ணை யால்
வாசல் பந்டி

21/4

காணப் பரக் கற்ற கிளர்
கமலம் தோன்றும்
கமல மதி தனைப் பரிந்து
அருள்தம் கொண்டார்
தாப்பா உன் நீடு
சொல்லப் போறேன்
அரகரா யான் தானை
அகத்தில் பாடேன் —
அகத்தி மிகப் பார்க்
கையாலே ஐயா ஐயா
அனைக் கிறேன் வெய்யாம்
மதன் றனைக் கொண்டேன்
நெஞ்சத் மனைக் கசுடக்
கற் காட்சி
நேர் மையுடன் ஆயிரம்
மாம் பாடினேன்
மூன்று மனம் நினை பரிந்து
மூன்றும் பார்த்தேன்
மன் காவும் பார்க்கையிலே
பெண் கால் வண்டு
சிந்த கண் 36 போடே
பத்தா யாரது வெள்ளி
கோபம் நிறை புரைத்தும்
சொக்கில் பாடேன்

பார்க்கையாலே பாடும்
வெள்பெ சொல் வேண்
பாப்ப மாய் யாண்ணா தீர்ணே
உரியாதார் கிராணைப் போப்
பேர்க யுள்ள குரியத் தல
சாடல் பட்டம்
பெண்ண சொல் வென் கிடல்
யாண் தீணைக் கோரு
சேர்க்கை யுடன் அபாரம்
மாயி தீணா யாண்டு
கொங்கு பெண்ணாச் பொண்ணு
கிடலம் பட்டம்
மாறண் யுள்ள உடட மடா
பாடம் மாச்சி
மகல் தீராணை புகாம் மடம்
புராணம் மாச்சே —

துருஅச தீணைட் :—

அச்சப்பா புராணை மாச்
புரா அணணம்
அப்பனை அண்ணை மதை
பதிணை பணிண்டு
பேச்சப்பா யாண்ணா மொண்டு
சொல்லக் கேரு
பாலமான துருடணை
சீணை போகும்

மாச்சப்பா போகாமல்
துசு வாங்கி
மைந்தனைக் கல்வத் திட்டு
க் கொண்டு
பாச்சப்பா புல்புவம்
புவரசுச் சுண்ணம்
பவுமாய் யாண்டு கீழ்
வடவே சேர்த்துக் கொள்ளேன் —

சேர்த்து நின்றாய்ப்
பூசா சாற்றால் சாமமாட்டு
திறமாக வல்லல பண்ணி
காய வைத்து
போற்றி மாக சுற் இவை
தொகுத்து போற்றி
புடமிட்டு வைத்து எடுத்து
மெய்டுக்க சுண்ண மாச்சு
பார்க் கேளேன் யாச் சுண்ணம்
பதனம் பண்ணி
பங்கை யதின் கதிர்
சுண்ணத்தைப் பற்றிக் கொண்டு
புகமாய் வாதனை யால்
கற்பம் கொண்டு
புராணத்தைப் பற்றி
மனதிரால் நில்லே

35 —

அரிவாள் பூணலே

தெய்வம் தெய்வ மான யதி
தெய்வ மெல்லாம் அணியாகி
ஓரியான தாள் பார்த்து
வாசி பூட்டி
கும் மெனவே தம் பதிப்
அரி கண் ணாட்டி
சரியாணைப் பதி னெட்டு
யெடுத்துத் தெல் லாம்
தான வ ணா நிறை தோர்
தானணைக் கண்டால்
பரியாண பூதத்தை
சிறியே யாகும்
பருவ மாய அடியார்த்தைப்
பதனைப் பண்ண அன்ன மாகும் —

சவுக் காரம் :—

பதன மாய் அடியார்த்தைப்
பற்றிப் பாடு
பார்க்கை யாலே மனதார்
வாய்ப் பாடு பாடு
ஓதன மெல்லாம் தான்
கண்டு அறிவு, தாலே
வேதாந்த சித்து மக
அறிவும் தங்கும்

சதனைப் பொருட்டப்
பாதுகை தானை தோற்றும்
சதா சிவத் தின்
உரோமப் பெருந் திரட்டனை
முத்தை மணி அருங் கிரைமைத்து
போலே
மகத்தர் சிவ போல்
யாவன் பாதே —

பாரப்ப சவுக் காரம்
சொல்லச் செய
பாடுனார் சவுக் காரம்
வேறானது மில்ல
நோப்ப தெய்வினை போற்றி
தானாக நினை தான்
அயோத்தி ஆற்வாரோ கூ

சாரப்ப சவுக் காரம்
நன்று சொன்னார்
துருவன் புலன் தியன் சான்
தன் கிடாச்சத் தாலே
பேறப்ப நான் பெற்ற
உரிப் பேறால்
பெருமை வாட்டு அயோத்தியே
பேரி பேசினேனே

பேசின தோர் சிவக் காரம்
யென்ன வென்றால்
பேரண்டம் யானை தானு
அண்ட பிண்டம்
வாசி நிறைந்த தாவி
அண்ட பிண்டம்
தேத் தான சத்தி
சிவ உப்பு உப்பு
மணப் போகாமல் உப்பு
வாங்கி திண்மையுடன்
திகர்த்து கல்லுநால்
நல்ல தாக்கி
நடக்கி
பாசி மண்ணை
யாவர் கோளால்
பசி வாயா ஒரு நாக்கி
நின்று பிடக்கும் போடே —

யாவர் நின்னை யாவர்
தோனை ஒரு பாண்டிக் கிடு
யானை அனை அடிவீட்டு
திருணைத்து ஐம்தா
யாவர்க்கும் நன்றாக அமைத்து
நா மகத்துவ வைத்து
பரம் பெண் மூவ நாள்
தான் இருந்த சோதி

உடலழகு மிக முன்னை
போலே அணி விட்டு
வினை யுடன் பந்தனை
அறுதி செய் வாய்
துடக்க மனம் பதறாமல்
வைத்தா னைக்கா
காக்கர ரவ கெர்தி
தாயப் போடே —

போட்டு நின்றாய் உயர்ந்த
பணப்பு உறவல் தாக்கி
பதத்துடன் யாழைத்து நின்றாய
மாவ தாக்கி
தேட்டு னை யாயா மாயாவ்
சேகர்கு திருமானை
திருமானை மகிழ்ச்சி வனை
செய்யக் கேளு
தாட்புனை யாய்ச் ஏடுகோடு
விரல் பூரம்
தயவானை வெழுப்பு
யாத்துப்புக் குட்பு
நாட்டு வாய் நவச் சாரல்
கல்சூ போடு
நலமானை துதிபனை
பூண்டிச் சேர்ன்

— 39

சோற்று மிக நவ மேல்
ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து
சேர்ந்து நின்ற யானைத்தி
நிகர் உற மட்டு
போற்றி பாகக் கல் நூரால்
எல்லாம் தாக்கி
பாச முன் திருப்ப வந்து
தன்னுள் குவ்தி
காதத் மிக யாடு ராம்
மாத்தான் கதைத் தேர
யாபத்த தொரு தீண சாரப்
பர்வாக ரங் கானல்
பதனம் பண்ணேன —

பதன முன் யானை மொடு
குணைவக் கேரு
பார் தனம் அங் காயத் தின்
மதன முன அங் காயம்
வர்ரா உரயப் மெத் தான
காய டா சதி சதி
உதன மெல்லாம் மேதான் கரு
சதி ரெ வாங் கி
உபா லென் சலேத்தை
யாபத்து தொண் டெ

சிது மான பாவை அகிலி வாடு
நன்மை யுடன் யாரோ
அதனில் தாக்கே —

தாக்கி நின்றாய் புரமதி
காலை பெசெற்று
சங் குருவை தொழுத
மனதி வால் நின்று
வைக்கியே அல் பேசி
திலையே பேடு
நன்மை புட நீ வந்தும்
பத்தில் வந்தார
பாக்கியனைப் பதனம் பண்ணு
தாய் துயரால் கிண்டு
பழியங்கள் தீர உடனே
பண் போல பாவம்
தூக்கிய தோள் வைலரி
அடைப் பற்றாமல்
குரு பழவங்கள் தீர உடனே
பண் போல பாய்
குழலாக கிண்டிய வா
பதிவைப் பாரோ

— (41)

பதமான பருவங்களில்
செல்வ வேணால்
பதமாக நீர் வற்றிக்
கசக்கின்ற போலே
சதமான தயால மதி
மேலே நிற்கும்
சாதக மா யாத் தயிலம்
மதை உடைத்துக் கொண்டு
நடுத் தறை
மத மான
பதனம் பண்ணி
வனை யடனே எண்ணையும்
நீங்கா ன்றே —
உதமான எண்ணையும்
நீ பரணி தன்னில்
செவ் வேறப் பதனமாய்
யாவரும் போற்றே —
போற்றிய மின் சொன்னம்
சஅக் காத்து
முறை யுடனே வெளண்றாக
வெகுத்துத் தூயல் சேர்த்து
சேர்த்டனே நன்றாய்ப்
பணைத்து மேல்
வானைக் காய்ப் போல்
திறமாக உருட்டி வைத்து

பாற் றால் காதி என்றால்

தண்ணுளில் யார்கில் போகும்

கருவாற் சவுக் காரம்

உண்டை யாச்சு

பார்பனை சவுக் காரம்

உண்டை தண்ணை

பதனமதாய்ப் பறணாய் தின்னில்

ஊதும் தாற்றே —

பேப்பர் கண

சவுக் காரம்:

காரக தாவே பண்ண மொரு

கணைவச் சொல்வேன்

காசினியில் விள்ளாதே

கர்மமே செய்யும்

மார்க்க முள்ள பண்டம்

மடக்கும் படானனை

மகத் தான பட்சை

யடா மண்ணும் மண்ணு

ஏர்ன யுள்ள பரிதி ஒயாம்

பண்டம் தன்னை

யில் போதே கொண்டு வந்தி

சொன்ன போகும்

தூக்கு மெ தெரியாமல்

நாயயிலப் போடு

அப்பனே காயிந் தழுக்கி

சருகு மாட்சே

சுறக்கு உண்ண யாருக்கு
வந்த சாதனைக்
காணும் பான் தயவான
சவக் காதத் தாத் தாச்
அறக்கு மண் மாளிகை
யாம் யாத் யுப்ல
அம் பறத்த வண் நாத
காண் பான்
உறக்க மது அமைக்கு
நின்ற உப்ப வாங்கி
உறவில் கட்டுத் தசைக்கு
மாவாக்கி மைக்கா
தீர்க்க மற முந்தியினால்
மானத் திட்டு
திவ் சிவா அக்தி நிலம்
மந்திர மாய் தாக்கை —
தாக்கி நன்றாய்ப் பாதைக்கு
ரவா கொத்தும் வைக்கு
தயவாக கூடத்து நோ
தானே உண்ணும்
தீர்க்க மேன் ஒப்பது
முறைப்படியே பண்ணு
தீர் மாண உப்பது அம்
திரவம் மாலே

மாக்க மென்ன உயர்ந்து
பாதி குடன்
வணை யடனை செய்து
நன்றாய் படிக்கும் போது
எரச்சி புட னென்னை
ஒன்று கட்டுக் கொண்டு
யாழுகியது பருமாக
யாரும் பாரேன் —

பாரப்பா பதம் பார்த்து
மெய வந்து
பரிசானை ஹோமாங் காய்
போது புடை னைதது
நேரப்பா பிரங் காணில்
பதனைப் பண்ணி
நினை வாக நிழலி லவை
வைக்க யாரியே போகும்
காரப்பா முனைந் தான்
வைத்துப் பார்க்க
கரு ஏனை சவுக் காரத்து
குதிர் மேல்
ஆரப்பா அறிவார்கள்
னைத் சவுக் காரம்
அமகரா பிள்ளை மொடு
சாமம் கேளேன்

—

காரமென்ற காரடா
அந்த் யந்தம்
கருவான ஆதியந்தம்
கருவைக் காணாத
பாரமேற்று மெண்ணாதே
பரிவா மந்தம்
பச்சை மென்றானை
மதமடா சுழினை வாசி
சாரமென்ற ஓமெ சங்
ஏகாபசம்
நியவாக வொன்றுடனே
காதுக் கூட்டு
ஊரமென்ற மனதுடனே
உறவில் தாகா
உண்மையாக ஆடு
நாமம் யீடத் திரிய —

யாவத் திருவாய் மைபோகம
மைமந்த்ர மைமந்த்ர
யிதமான பண்டை மதில்
நோய் வென்று
ஒருத் தாமாய் தெளிந்த
தண்ணீர் வாங்க் கொண்டு
ஞானாக கலசமிய மண்டி
அடுப்பு வேதி

கருத் திரமாய் மனைப் புக
வைத்தக் காச்சு
நீர் வத்தி நின்றாய்
யாருமே போக
புழுத்து முன் வைத் திருந்த
தையலாம் ஊடு
ஏந்திய உன் திண்டி
நின்றாய் மிறக்கத் தொல்லை —

மிறக்கி டொடு நின்னே
மைடந்த வைடந்த
மிப்ப மடன் மிடிக்கி
டுவாய் ஊனாத் நாய் போல
அழட்டு போல் மிருக்கின்ற
நின்னா புருக்கல் மந்த
அன்பான சவக் கார மதி
உன்னடமை
சிரி நின்ற சவக் காரத்
துன்னை தன்னை
திறமை ஒங் கானே வைத்து
போற்றி கண் கானை
சவக் காரமனை செய்தி
தந்தி தன்னை வென்ற
தரிபடா அந்த மாச்சே

பூரணத் தின் பெருமை:

அந்த மென்ற ஆதி
யந்த சுவக் காரத்தை
ஆரறியப் போறார்கள்
ஆயாலே பேசப்
பந்த மென்ற பாச மதை
யகற்றி மசத்தை
பதிவானப் பூரணத்தைக்
கண்டோர் தானும்
சாத்தியங் களில் எல்லாம்
காரம் செய்வார்
சுருசியங் களில் இல்லாமல்
வாதம் செய்வார்
சொந்த மென் சகல சித்தும்
அதனை செய்வார்
குரு வமென்ற சுவக் காரம்
மகா காய மாச்சே —
காய மென்ற மங் காயம்
அதன் பூடு
கரு வான அங் காயம்
ஆதி யந்தம்
தேய மென் ஆதி யந்த
காயங் கண் டால்.
நினைத்த தப வாது சித்தி
யோகந் தானும்

வாடிய மென்ற அருகு
காணப் போறார்
மகா துணையே கிடா வாசி
வாசி
மாய மென்ற வாசி
தன்னை வண்ணிக் கெண்டாய்
மகல் தாணை மதிய
சேர்த்து கேதை மாச்சே —
உறுச்சப்பா கேட்க மென்ற
அருணைக் காணார்
அண்ணா பூறணத் தின்
ஐந்து காணார்
பேச்சப்பா பூரணத் தின்
பெருமை சொல்வோம்
பெருமை புகல சத்தி
கிர டெயால் வைத்தா
சதிர் கிரி
பாச்சப்பா
முடமைய க் கண்டால்
பதி வாணை கொட டெயில்
இசை தான் உண்டு
வாச்சப்பா அடுணை புணைய
வாத தேவர் வல்லவ
வாசி மென்ற
தீரம் செய் வாரே

திவம் செய்த சாருகேசி
ஓராம் வாசி தேவர்
தன்மையுடன் வாரா
மனத பூஜை பண்ணி
நவம் செய்த நவக்கிரகமே
விந் தேனைந்த
நடுவான அனுக் கிரகம்
வெங்கே யென் றேன்
சிவம் செய்த சிவம்
கிளை நண்ணா வந்த
தடுவான அனுக் கிரகம்
தோணி மென் றாத
பவமான நந்தி ஒளி
தன்னில் நின்று
பாதண் டா அனுக் கிரக
பத்தை தானே —

பதிவானைப் பதி வரிந்து
பதுவால் செய்ய
பரிமான வாசி
பாற் மேல் பற்றி ஏற
தெரி யான மோட்சம்
மென்னும் வென்றேன்
சொர்தில் அனுக் கிரகம்
கிடைய யானே

மதிமான மானை மொழி
தன்னை மொழி
மெய்த் தான நவ
மொழி யால் அருந்த மனமே
நதிமான மதி மயங்கி
பூான யென்று
நண்பாயுன் கண்டு கொண்ட
நின்றேன் பாரே —
பாருமா பதிய நீர்த்து
நவத் தால் நின்றேன்
பண்பாக நிறுத்த யாவ
வாசி தேவர்
தோப்பா மனது அகன்று
அருமென் தன்னை
நிச்சய மாய் இத்து வார்
தேவா யென்று
ஆராப்பா உனக்கு
சொல்லப் போறேன்
அாசிவர் பல கின்
ஞானக் கண்பாய்
காரப்பா சமாது நிட்ட
யோக நிட்டை
கண் குரவே யெட்டு
ரெண்லெ பதி நெம்பாரு

பதி வானைப் பதி யகிறு
பதிறாய் செல்ல
பிற மான வர் அணி வர
வொன் மேல் பறந் தி
செதி மான மோக மெனும்
சென்று வந்தேன்
செரந் திறந்து கிரைச்
கிடையாமலே போர்
மதி மான மானை யொளி
தன்னை மா
சகந் தான நய மொழியல்
சேற்ப் உண்டேன்
கேதிமான மூலி மூர்த்
பூரணம் என்று
உண் டை புடன் பொருட
கண்டு மேன் தேன் பரே —

பாரப்பா உரிய நிங்கு
நிலத் தல் மேன் தேன்
பண் பாக நிறுக் கருணை
வாசி தேவர்
மேரப்பா மனு கண்டு
அருளேன் தன்னை
நிச்சய மாய் வாசிக்கு
தேர் தேசு பெண் றி

ஆராப்பா உன்னைச்
சொல்லப் போறார்
ஆரு வார் பலர் தின்
நு தான் கேட்பாய்
கூராப்பா சொந்த நீட்டை
பேசு நீட்டை
கல் ஆலே வெட்டல்
வெண்ணெய் பதரா பாரு —

சுகந் தராச் அண்ணை :-

பத்து ஜென்று சொன்ன படன்
பதி வெர்ப் பதியாக்கு
பத்து படனை பயத் தெ
கண்டு கண்டு
சிந்து ஜென்ற பூரணத்தைச்
சிவனாய் வாழ்கி
சிவமானப் பூரணத்தை
ஜோகப் போக்
வாது ஜென்று வெண்டு
பொன்றாய்க் கட்டு
போது ஜெயன் மொரிமனை
தீப்பத்து வென்ன சொல்வேன்
முத் ஜென்று பூரணத்தை
கொண்டேன் அப்பா
ஒத்துவென்று போறானன்
குருபர் ரசினை

தானான பூரணமே
சகலம் ஆகி
தன்னை புரிந்த நீர
பூதம் உட கொண்டு
உன்னானை காயத்தி
கற்ப வென்று
உன்னை புரிந்த பரன்
நினைவு பதம் பணிந்து
கோணான ஒரு புத்தி
தொகுதி போற்றி
ஒருவனை கற்ப வென்று
ஏற்றி வணங்கு
தேனான அமுத வெண்ணெ
கொண்டேன் திரு போ
அமரு கற்பத்தில் வந்த
தானை நானே
பிரியமாக முன்ன சொன்ன
சமுக் காத்து
பாப்ப பின்ன தன்னை
மதும் செய்வ நற்றி
மையவாக சொல்லு சிறுவன்
மைந்தா கேளு
மார்க்க பின்ன புதம் ஆற்றல்
தோய்ந்து தோய்ந்து

நயபான நரு மென் தும்
நவ நாய் போடு
நாடு நின்று தெண்ணி
பொய்யாய் மாறிப் போகும்
செய்மணா சுக் கரத் தண்ணை
சொன்னப் போனால்
சிவ சிவா சுக் காரம்
கட்டம் போட்சேச—
சக் காரம் கல் வந்து நிபட்டு
குண் காரக்
சரி யானையாய்க் காறு அரம்
வாழ்வெல்லா பூரம் மெய்து
சிவ சிவா நினைவும்
மொண்ணாய் கப்பு தொண்டு
கட்ட பின்ன அடுவா
நிறுத் தினை விட்டு
சுரு அசை விட்டு
உணராய் உடல் புண்ணி
பட்ட முன்ன நரு முன்ந்து
காயம் போடு
யாரு வற்றுக் காய்த்து
பதம் தக்காய் பாரு

— 56

அக்கரை யாத்த பண்பு
நட்டம் வைத்து
சக்கரந் தந்து வசித்து
புரிந்தப் போது
ஏதாக் காலப் படம் மாறி
பெருகும் போது
இலங்க அண்ணாப் பலை
வெண்ணை கொல் வேண்
சங்கரர் பொரும் கொல் ஏரல்
குரைத் தூக் கல்
இயவான அண்ணால் பெர
பதினைப் பண்ணே —
பண்ணய போர் அண்ணாய்
ஏழு வாழ்ந்து
ஆமை நீள் விளையான
பூண்டாய் சீராம்
பதியானைச் சுதக் காலம்
அண்ணா மாக்கி
புண்ணியனை வாண வெற்று
தண் ணாய் பாடி
இன்னி நடையாய் யார் அண்ணாய்
நீ பதர் அண்ணாய்
மெய்த் தீண கொல் காலக் கல்லூர்
தண்ணம் நின்னை போர
அண்ணா பதி பெய்து கோரு
இன்னை புதாணம் நீ
பெய்வான் செந்து தொள் கோ
— 57

கட்டளைக் கலிப்பா:

சேர்ந்து நின்றாய் பணைத்து
நற முகத்தும் வாய்வு
சிவ சிவ பூரணத்தே
மெய் வேன் செய்யவென்
புத்து மலர் வாசனை
நாட் புரட் புரட்
பூரணத் தின் வாசி தனை
பொலிந்து போகுதே
பார்த் திடுவே பூரணத் தான்
மெருகாயப் போகே
பருவமாய் மெருகைப்
பற்றி நின்றதே
சார் நின்ற நயி
பாரணியவே பதைம் பண்ணி
தின்னை புடன் பூரணம்
பண்ணிருந்து போற்றேன் —
பண்ணிருந்து பூரணம் தவே
பண உறை தான் கொள்ள
பற மனை வேடு மது
சொற்போர யாட
கண்டிருந்து மக மண் டவ மு
கொண்டவ
கொண்டவோது காய மூ
சுட்டுத் தீர் கலிப் போகே

நினைந்து மக அண்பா
ணைந்து சகல சிந்து
திணாசத் தோணுடயா
தேன்மை வாக மெய்தி வரணடு
அணடு இணை அமைச்சர்
கூடிய வென் தோணுடயா
பெருகும் தானை —
தா னொன்று சுக் மாரச்
அண்ணைப் தோணடே
தன்மை யான சுடதி
பதுக் கொணடு
மா னொன்றுக் கவ்வ முதி
மதி நாக் கால்
மார்சச வென் இராசி
சிவதெ பதிதில் மையான
பா னொன்றுப் பெங் கானம்
வாதிந்து பேவல்
vrfg முன் காரமல் றவ
யாவ் வைத் தெதிந்து
தே னொன்று சிப மெலெ
வைத்ர வைத்ர
திருமணை காச்சியோ
நைந்து குலிப வாங்கே

வாழ் திலத்த வெகு தனில்
தெளி வாழ்வு
மார்க் கருடன் மெய்தாய்
நேயக வீணை
பாவ் குலே நேர்
சொல்லி நேர் வாழ்கி
பருகு மனைக்கே யாப்பு
செயது மே வாழ்கி
சாவ்க மாயா குப்பை தனில்
பதனம் பண்ணி
சார் வான செய நீர்
விரம் புரம்
அழகி கொண்ட நில்
பொருந்தும் போட்டு
அகரா ரக குருத் தில்
வைத்தும் பாடுன் .

பார்க் உலவ நாள் நின்
தாண்டு செய்து
பரிகா நேர் செய நீர்
செய் நீர் வைத்தா
ஏழ்க் ண யுடன் நினை
தான் கூட வணை
செய நேரம் யார்
கடுக்கும் புனை யாரு

[signature]

மார்த்சின் இன்னைப்
பதுமை பண்ணு
மார்க்க டென் கட்டு வாக
செயல் பாரல் வாலா
அடைந்து மாராண்டு ஆயார்ந்தி
கடு வருந்து அமா மலைகே—

வெள்ள பெ மின்ன மொடு
செயல் மொழி வேன்
மாணப மென் யார் மாறு
அறு போற்றி
முன்ன டே மென்ன அவர்கார்
அணம் பாயமென்
கல் வர் சிபட் டே மெ-ண்டு
அணமைய செபடு வெண்ப
விரல் சொற்று
சுதந் முள்ள புதையுக்கப்
பத்துதல் மெகாண்டு
மன்ன மாய்க் கல் வர் தும்
அமைதி போறு
மண்மை யான் யாமை

மெருதகல் பாடு

பாரப்பா சொரு கைஞ்சு
உடம்பு நல்ல
பதிவான சிவ கனிற்
பதிக்க தப்பி
புனைப்பார் நாணைச் சத்
திரிவை தின்னவும்
நீண வாக காலத்துக்கு
சிவந்தான் னிடு
வாரப்பா கொடு தன்னில்
சலிதுக் கொண்டு
மார்க்க பின் புன்னும்
பணித் நினைக் பாடு
காரப்பா பாப்பு போய்
பத்தி முறை வைக்கி
கடு வாக உருமடா
மெய் டீர் தானை—

மெழுகு பாத்துத்
பதம்:—

தானென்ற மெய் நிறை
குப்பக் கோத்தி
தின்னை யுடன் மூனமாய்
வைத்துப் போற்றி
உனன்ற வாங்கி
நீந்து தான் வைத்து
வாங்கு
உன்றி உண்ணை
நீரத் தீரன் காண்பய் பார்

சோ னைக்ற யினைக்னராச்
சாற்றி னைமக்கர
கூர் னை புடன் கருத் தீவ
சாப்த நீல
ஓத னைனைற வெத் தூர்
கிரம லே யாடுமீ
திறமாத யானக்னறப்
பதிணைப் பண்ணே —

பத்தை மொத்த உட்டு வண்ண
கிருபை சொன்னேன்
பக்தி வமாய் வெச் ஸா
நீல் மொன் னேன்
வாதை மில்லா நீடு தாந்த
ஒப்பு மொன் னேன்
வாசை யான சபுக் காரத்
பருப்பு சொன்னேன்
மழை மா. பியாக் கூலாந
துயிலை மொன் னேன்
மாடு முன் புராணத் தீர்
வண்ண மயம் சொன்னேன்
அதனமாய் யமைப் தந்தி
கற்பம் சொன்னேன்
தயவாக யன்ன மொடு
அர்பு கேளோ னே

கோப்ப மெருக வசுத்
தயிறும் தின்னை
தெணிறு முடன் தெல்
நீர்ரேன் கோரு தேரு
நாமப்பா புரவமாம் பட்ச
ணம் தின்னில்
மேலான அரி யந்தும்
கருணைப் பார்த்து
வாமப்பால் தண்ணா லே
மார்க்கம் செய்தி
வரிசை புடன் நேபுளை
உளர்த்தி தெண்ணெடு
கோமப்பா வராமல்
காரத் சாரம்
தீர்புடனே தெண்டு
மெண்ணெய் கட்டித் தொண்டோ —

கட்ட நேராய் ராமா
பெருத்தப் போடு
உர்ணை புடன் புரச் சாறு
வாட்டு இதன்
கட்டு நோரப்ப
பிப்புமே பகுத்து முறை செய்து
மேலான சரமா
கட்டப் போடே

நாட்டுக மாய் கப்ப மேன்று
கொடு போலே
தயவான வாய் அழி
பகுத்த கனிந்த செய்தாய்
மாயிரு வாய் ஈரா போடு
புரம் கொண்டு
மார்க்க முன் கண்டக
சேர்ந்து போடே

தேவ் நின்றாய் பணைத்து
திரு வட்டல் பண்ணி
செல் ணையுடன் நல முகத்தில்
காயப் போடு
காற்று நின்றாய்க் காய்த்து
பண்புக் கலைத் திரு
கருவாக்க் குள் தயிரில்
யாகத்தக் கொண்டு
பார்த் திவனே நயாவ வை
பருவதல் திணில்
பதின முன் பாட்டு நின்றாய்
பதினைம் பண்ணு
புதிமை வழி தன்னை
சோலவனம் பண்ணி
முன்னினவனே மெருகு
வணங் தியில் பாதை

திருது வணக்க தியானம்:-

ஆச்சப்பா மெடுகி வசைத்
தியானம் சொன்னேன்
அப்பனே இறைவன் வணத்
தியானம் கேளு
பேச்சப்பா வணாது மில்லை
கருசை ஆய்பு
மேனியைக் கொண்டு வந்து
பாண்டித் திட்டுப்
பாச்சப்பாத் தண்ணீரை
விட்டு மைந்தா
பருவமாய் குண் போல
தின்பூக் கொண்டு
காச்சப்பா நூ திண்ணில்
காயப் போடு
கடல நெற்றி அண்டமதை
வொடித்துச் சேரு —

சேர்த்து நின்றாய்
புனைந்து உடுப்பு வடைபோண்ணன்
திரகக் காய்ந்து பன்பு
பண்பு திரட்டு
காற்றுக்குள் தியானம்
நின்றாய் வாசி
கருணை பாரப்பு
தண்ணீர் பதனம் பண்ணி

பார்த் திபனை அர் ஜுனன்
பாதம் போற்றி
பரா பரத் தின் உமை
பெரிசப் பெரு
பவெமா தேர்த் தேர்
பூரணமாய் பூரணத் தின்
தயவைச் செய்யாதே நல்
வாடு கண்ணீர் நனை —
நானென்ற தயவ வண
தமிழ வண்ண் மொன்னை
தன்னை யுடன் நானே
நின் தயவைக் கேரு
கோனென்ற குரு வரவ்
மொய் வேண் வைந்த
குருவான அருள் கோல
அமர் வாங்கி
மானென்ற வானென்ற
தால் காணட மாவ
மார்க் உன் கருணால்
யாட்டு கொண்டு
நானென்ற அண்ண வத்தால்
மதிக் கோலம்
நெய்யவே யாப்புர்
தையமெ தால் தேர

சேரப்பா தோ முடன்
காரா அரம்
செல் லையுடன் சேரு
நின்றாய் யாழுக்கு மைந்தா
குரப்பா கனைத்த் தொடு
பாணப் நீட்டு
அகலாத நய -மொழிப்
காயப் போட்டால்
காரப்பா தின்ம் சேரும்
தீட்டை நீட்டை
கருத்து தொடு நீ வாழ்
காய்ந்து தாணாய்
வாரப்பா செய் யாமல்
நய வக பானந்து
வாப ர மென் யாப் பாவு
சேர்ந்துத் தொகுத்தேன் —

சேத்து நின்றாய்க் குறைப்
மறிட்டு கொண்டு
செல் லை யுடன் லென்
தமிழ் நின்றாய் வாழ்க
பார்த் தீ வே சரு குணை
திராணம் பண்ணி
பதிவாணர் தமிழ மனை
பாதை தென்னர் வாழ்த்து

வார்த்த மாசப் பாரணி
துணிப் பதனப் பணர்

வரிசை யுடன் நீ ஆணை
வாவக்கிக் கொண்டு

தேத்தி மனதார் வரி
அரிவாள் கட்டு

நீதம் பற திறப்பமாம்
பருப்பத்தைச் சேர்த்து நிலவன —

அஞ்சன வண்ணத் திரிதம்: —

நல் லென்ற நினை யரிந்து
நினையில் நின்று

நிச்சயமாய் அனைத்தும்
பூசை புரை பண்ணுண்

சொல் லென்று தவறாமல்
அறிஞர் கட்டு

தேவ சொன்ன அருளார்த்தைப்
பூசை பண்ணுவீ

சிவ் வென்று மலர் நீல்
சமயத் தோழு

நாண் தீ அவர் காலம்
பேச வேண்டாம்

கல் லென்ற கல் ஒளிந்து
நின்றால் குறைவு

காப் பூரமும் மோத
கண்ணால் பார

கண்ணான மனை கண்ணாய்
தன்னைப் பார்த்து
கடல் வண்ண ஆடைத் தின்
பாதனைப் பற்றி
பெண்ணான முனைத் தில்
ஒளியைக் கண்டு
உறுத்துடன் வழிய நீ
ஒளியாலே போற்றி
வண்ணான மேல
பூ அருள் தரப்
வாசி கீழ்ன் அரியாய்
தனை தரம் பாதேன் —
பாரப்பா அதி பற்றும்
அண்ட பிண்டம்
பகரத கன சிவ யோகம்
பண்புள்ளோர்கள் ஒன்றப்பா
மாதுடனே வாக்கில் தன்னை
நிதியமாய் சடாதார்
கோர்வை தொனும்
சாரப்பா சார வெல்லாம் பொண்ணும்
நியமான சித்தர்கள்
தானவர்கள் ஆரப்பா
சீவமல் இணைகள் வைத்தி
அதிமனை பதிணமாய்
பண்ணார் பாரேன்

பாரான இசைகள் பாட
ஏமன் நிறைந்த
பதிவான தீர்த்த சொல்லாய்
பொன்னாய்க் குலை
ஒன்றாகவே வாரா
தோழர் என்றார்
மெய் காவலு வருகாரா
பதிப் பணித் தேனைப்பா
தீராத போகே எனர் லாய்
கூற வாய் திறவாயே சொல்லுதே—
செகத் தொட்டின் தீர்ந்தால்
தேறாத போக ளோர் லாய்
தெரியப் போவார் மெய்
மையுடன் தியாகம்
யடல் சொல்லாதே—
சொல்லாத பொருளை மெல்லாய்
கூறும் வானை
கொண்டை இன் போழ்து வெறு
மென்று நட்டு போர்
பல் போர்கள் அழித்து
பாவென்று செபுணை
சரிதங்கள் எல்லாமல்
இல்லாத நான்

செல்லாத பாடாய் கலலே
பாத்து நால் தான்
செவத்தின் வழசீர்
அவுர் தினே மென்று
சொல்லாள் சொன்ன நாடு
சாபம் சொன்னோம்
தீந்த முள்ள அயாரல்
பதுனாம் பண்ணே —
பண்ணைப்பா ஆயாரவ் தின்
தயிலம் சொன்னேன்
பருவமாய் மாரணத் தின்
தயிலம் கேரு
வண்ணப்பா நான் வென்ற
அண்டம் வாங்கி
வாபர முன் கரு ரவெதீம்
அதனோட நுனை
வெண்ணப்பா பேய ரீ
யின்னைக்கு கூட்டு
பேசாமல் ரேக்க பாசாணை
கூட்டாக செரண்டு
ரண்ணப்பார் கல்வத் திரட்டு
செ.ண்டு பாசெ
ஜெடது ஜேன் ஜேயா
அணைத் திருவாய் மெருகு
போலே

மௌன ராக புதுக்கவி
வைத்துக் கொண்டு
மௌனமாய் உறவு ஒன்
பழகும் கண்ணில் கப்பா
நெஞ்சு காதல் ஏற ஒத்தில்
வைய்த்து பார்க்க
நன்றாக சுவாசித்
தயாலம் வாழும்
ஒரு முழு வென்று
தயவு தாயி ஒருப்பா
தாக யாப்பு ஸெய்லாய்
கரைந்து போகும்
அருகாமைத் தயாலம்
மறந்து காக்கும்
அற்ற மூளைக் குப்ப தனிம்
புதைம் பண்ணேன் —
பதனப் வைடு புதைம்
மதுய் பதைம் பண்ணு
பார் தனலே தரட் ப தய்யா
பதன மூளை
மகத்துடு கருதாட்டேன்
மையயுப் வேறும்
வஞ்ச கத் திருடு சங்கா
ஒத்தா ஜுட்டு

ஒருவ னென்ற வாதனை
யெல்லாம் நீக்கி விட்ட
வினை யானுந் தயாவ ரோ
யார்தான் செய் வார்
சுத மானக் கருவா கற்று
ணர்த்தியான சுவ
சுவ கருப்பமான தொடு
தயால் தானே —

அட்ட மார்த்துத் தயவு:

தானான தயாவமோ
யார் தானுஞ் செய்வார்
தினம் மை யுன் ன சிற்ற
ீடா செய் வாரோ
உன் னான கருமானப்
பென்னை சொல் வேன்
உற்று வேடு உற்ற
யடா உண்மை உண்மை
கோனான குருவை சொல் வாம்
சொன் னேன் இதை
குருவான ஆயார் தக்
கிணை மாயப் போக்கட
தேனான மதிய மொக்
கொண் டால் மைந் தா
செம் மை யுடன் நித்தியத்த
வணக் கொம்பே

(74)

அரும்பா மரா ணத் தின்
தயிலம் சொன் னேன்
அரகரா அட்ட வித்து
தயிலம் கேளேன்
நாமப்பா சொல் லுகிறோம்
நன்றாகக் கேளு
நல்மாணக் காய மடா
ஐயங் காயந் தான்
காமப்பா பால தானா தி
உயங் காயத்தை
களங்க மற வாங்கி
கல் லுரலில் தாக்கி
தாமப்பா ஒரு துகள்து
ஒரு பாண்டத் திட்டே
தவறாமல் காடிவிட்டே
கலக் கலக் கிடாயே —

கலக்கி றது தெந்தில்
வைக்கக் கடுகைக் கேளு
கடு வெண்ணெ லா ஒன்
பூரம் சேர்த்து
பலக்கவே துடி பட்டு
அவ்வம் வேந்தி
பாக மென் தியேர்க்கி
வண்ணம் கேடு

அவர் காரணமாக வு

நீ ணைக் கா

நாண் புதைத் அடு டு

கப்பு வரு தென்னார்

தணணைத் காக்கு துக்கல்

மதால் நீர் வற்றி

கடகின் மேல லொன்றும்

டா வெண்ணி நல்லணம் ஒமை —

கா ணைன்ற வெண்ணி ரான்

துணை வாழ்த்து மகணை

தூயவாக கலப் பால்ரான்

றன்னி துடப

கோ ணைன்ற துத்துவை

தொழுது போற்றி

துணையாகச் சூடிய டேகு

சீவை கட்டு

பாணைன்ற ஊல கொத்தி

ணைத்தரர் ணைடரா

மகலந்தண வெண்ணி யது

சாதுப் பா

காணைன்ற ஏறாத் படா

திலேர் தால் ணைச்சா

கடு வாண வெண்ணீ

யது யதுகப் பாடு

பாரப்பாத் துர்கி நின்ற
வெண்ணண் வாசம்
பார்க்க வெண் றாய்
நல் வெண்ணீ பாடு யாண
காரபா வெண்ணண் யத்து
வெண்ணீ யாலே
கடுவாய் நின்ற வாடு
வெண்ணீ துன்னை
தேரப்பா மணிரி யாமம்
பதுனம் பண்ணி
சிவ வே பூண மதாய்
ணவாத்து உண்டு
அநயா அநிவா கா
அதி யத்தம்
அன் பாண வெண்ணண் துணைப்
பதுனம் பண்ணே —
பதுன முன் வெண்ணனைய்
துன்னை பூணம் பண்ணி
படுவ மாய்க் கடுக் கத்து அம்
~~பண~~ பூணம் பண்ணி
சதமான சிந் தெயம்
தியானம் செய்து
சதாக் காலம் பூரணம் திவ்
சார்ந்தே கொண்டு

அருமானப் புத்திரனை
நீங்கிக் கல தாள்ளி
அரியாத்தைத் தானைமேல்
அம்பாயி பார்த்து
அதுபான தோரோல
என்று அகத்தப் பாடு
தாராத மண்ணி விளக்கின்
கடனாய் கோநேய் —
பொற்றியே அக்கினி பதம்
அபாயம் நின்று
பொடிமான அம்பு
வெள்ளி தண்ணி லேறி
அத்தியே அதராமம்
மேனி தாரம்
அன்பான அதெ வரை
யமுனை போற்ற
காறந்து மிக மெழிய
மூர்த்தி கொண்டாய் மைந்தா
கருணை புரிய பூரணமாய்
தேதி மாலை —
அருமைப்பா அட்ட சித்தி
தயில் மொன்னேனே
அத்தா மின்ன மொடு
தயாய் கேளு

நாமப்பா சொல்லுகிறோம்
நேருமு யாருமா
நல மான சிவ சேர்த்தி
அண்ணைத் திருக்கு
தாமப்பா சடுவ மோகனைத்
தியாகம் சொல்வேன்
தேடன் உண்மை யான் ஞானம்
காட்டி தய்யா
வாமப்பா மதி யாகல
மதி தன்னை
ஊத மப்பா வாசயாகல
மங்கை தானை —
மங்கை யடா
தானென்ற
அங்கு மங்கம்
தியவான - அங்க டா
நேமி நேமி
நேர் யடா
தேனென்ற
அதி அரிய பச்சை
தெகட் பாடு பேறு டா
சலியல் வாங்கி
மா னென்ற சலே டா
கடை மாகாக்கி
கொல்த் தான கல் ஜோதில்
யட்டுக் கெகண்டு
கோனென்ற கெடுதி யடா
தவம் பரம்

உன்னை புடன் சேர்த்தி சிவம்
பொன்றாய நாதக் கொடிலே —
நாதர் நின்றாய் பொன்றாய்
பிடித்துக் கொண்டு
தப்பாமல் நான் நன்றி
தேடினது லைக்கு
பாவமாய் மாயிரத் பாவதி
வே நாமப் போடு
பண்பாக நீடு வழ்நூல்
காஞ்ச நானால்
நாக்கியே மன் பாணிப்
தீடு லைத்ய
சுகமாகச் நடு வான் த
நியமம் நின்றாய் வாக்கி
நோக்கியே வடு பரணை
தீவிடடு லைக்கு
உண்ணை புடன் வாய் மே
சிவந்து பெய்யே —
நீண்ண பெய்து சின்னர்
தனம் சிமத்தி வைத்து
நீறமாக மாசகம்
பொன்றடைத்து பாடு
மணை புறந்து தீயாய லோ
துன்னி நின்ற
லத்கா நீறம் போனமின்
லைத்ய லைத்ய

மாலை யென்றுத் தியாகமே
மத்தான தியாகம் வாசியாக
தால மென்ற வாலை யடா
சொல்ல பேர் கான்
சுகமாத் தியாக மதைப்
பதிவு பண்ணே —
பண்ணிய தோர் தியாகமாக
யெல்லாம் சொன்னேன்
பரம சிவ அருளாலே
கைத்தா கொரு
உன்னையே மூல மதில்
மனத்தை வைத்து
ஊட்டு வாய் வாசியை நீ
ஊசி பண்ணி
சொன்ன் தனிப் தீப மனை
வாசி பூட்டு
நிமால வால யானாய்
மேவைக் கொண்டு
நென்னையே பூரணத்து
பூசைப் பண்ணி
நேர் கண் தாயத்து
நேராய்ப் போரேனே

போற்றியே ஆயிரம் சுகம்
உடா தாய்யா
புண்ண மாய மான நடந்தி
அரிவாய் சேத நாம்
நற்றினைக் கும் மேன்மை
கீர்த்தி புண்ணி
நவடக்க வில் லாமல்
வெளியாற் போட்டார்
பார்த்திபனை உன்றுமனை
காரண-மவ் —
பங்க முனைம் காண்போல
பற்றிப் போகும்
பாபியவன்
சுற்ற தெரிந்த
கொணவும் செய்வானே
பொன்மை புடன் ஆயிரம்
தன்னைப் பதவிப் பண்ணினை —
பண்ணைப்பா பதனாவல
பதவிப் பண்ணு
பார் தனிலே அருக் கெவ
பதா வெண்டாம்
கண்ணப்பா மனம் கின்னம்
காரணம் சோணங்க
நீ வான அதி திரம்
கொடுக்கும் மால

இன்னப்பா நீ என்னய்யா
நரியின் நாயன் வடு
மோனை பாரா பார்த்தேன்
உனக் கொக்கோ
நன்னப்பா அவ் வீட்டுப்
ஒரு நான் உண்டு
நவபான வின் பொன்னாளி
ஆகாச மாசோசை —

ஆத்தப்பா மாகாளி
மாரி யந்திரம்
பத்து பொன்னு பரிதிவாய்வா
என் யன்கொ
பேசப்பா அங்க பொன்னு
ஆதி யந்திரம்
பெண்ணை புள்ள பொசெழுவே
பேச வேண்டாம்
பாசப்பா கடவு லெடு
கடவுள் கேது
கருவான கடுக் காயி
தான் யார் நான் காண்மா
பாசப்பா கடுக் காயி
போலே கடுக் காயம்
பதி வானை கடுக் காய்
தாணை தானா சேது
கேளே

83

கோப்பா பத்து காய் யானை
பொன்று தாக்கி
திரண்ட புள்ள செத்து
கன் காய் வாலிக் கொண்டு
தூப்பா அக கன் காய்
வானை தான் போக்கி
அப்பனை சமுல் வைன
கவசமே செய்து
கோதுப்பா வராள் உவள்
உன் தாக்கி
கொற்றவை யானைத் தீன்றாய்
ஒரு பாண்டவர் திட்டு
நிலப்பா பழச் சாறு
ஊட்டு தீன்றாய்
நிச்சயமாய் கிண்டியனை
நாயுல் வையமே —

கன் காய் சூரணம்:—

வைத்து வெந்தின் நீர்
வடித்து தொட்டு
மாங்கக புடம் பண்ணும்
அந்த படியே போட்டு
அனை நெ அனல் படியே
செய்தால் வைத்ரா
தகமான கன் காயனை
குடியப் போச்சு

பிருபாண் தெரு வழி
நீங்கி போனனே
பதிவானைக் கருங் காயின்
பொருளை வாங்கி
வெற்றி வேர் றவ முக்கில்
மருக் காய் போட்டு
வண்டயாகக் காய்ந்து பண்பு
மின்னம் தேனான் —

கொப்பா யாத்தி பெரிது
தன்னை வாங்கி
கிருவை யடன் கல்லுர்ரால்
விட்டுக் கொண்டு
நாடா போல வலே
யட்டாரதி வைத்தி
அகலான பாணப் திகட்டு
பட்டுக் கொண்டு
பாடா போ காமல்
காய வார்த்தும்
பரிவனரி கிரரும்
பாணப்பு சுத்தி
கொடரி வாரமல்
தெரிய வைத்துத்
உண்மை புலன் தெளி உரைத்து

குணத் ததா சேர்
வேலை

தன்னை என்னை உணர்ந்து நினைந்

உடைமை வாழ்க

உள்ளம் புனிதப் ஏழ் தானம்

வளர்த்துப் போடு

கண் என்ன நாம் கெடுத்தும்

காயப் போடு

கசிவான நீர் வற்றக்

காய்ந் நாதானால்

தன் என்ன பாதுகாத்து

உண்டோ பண்ணாய்

தன்மை யுடன் தூய்

பார்த்துப் போடு

மன என்ன யிப் பொருள்

யார் தான் சொன்னேன்

மகளுக் கான அறிந்த

சீர்க் கடையும் மாலை —

ஆச்சப்ப கருக்காய்

சுரனைக் கை சொன்னேன்

அன்பாக வல்லானை

சுரனைக் கைக் கொடு

பேச்சப்பா ஒன்று மில்ல

வல்லான தான்

பெண்ணே மூன்றும் நாடு

சுற்று மாலை

உடுத்த மாற வல்லானைக்
கொண்டு வந்து
இணைமாகச் சுமேலும்
தாலி உவந்திக் கொண்டு
மாச்சுக் மாக செய்யாமல்
கைத்தா கைத்தா
மாச்சுக வென்று பிடிச்சு
அதனைத் தானப் பண்ணியே —

தானாகப் பண்ணிய சோர்
பொருளைத் தாரும்
அருமாகப் பாண்டுத் திங்கே
கொண்டு கொண்டு
பாலான பசு வண்ணைப்
பால மீர் கொண்டு
பருவ மாய் சரி பிடை யாய்
பாண்டுத் திருப்பட்டு
நானான மேலு நான்
தான் பார்த்துப் போட்டு
நன்மை புடன் பொருமும்
மேன் போல வார்த்து
கோனான கோரு வே
பார்த்துப் போட்டு
இணை மாகப் பாத்து முறை
பாப்புவேப் போல

போட்டு நின்றாய் நிலா
முத்தில் சாய்ந்த நானாய்
புதுமை புடன் தானாக
அனைத்துக் கொண்டு
தாட்டுக மாய்ப் பறன் தனை
அனைத்து வைத்ரா
அமர்ச பாயா சிறு மனை
நியானப் பண்ணி
வாட்ட மில்லா வல்லானை
கூனைத் தைச் சிறு
வணக்க முடன் நான்
தொங்கும் புனைப் பண்ணி
தேட்ட முடன் வல்லானை
முறை தானைப் பா
செகத் தீபே ஆசாரில்
போனார் போனார் —

பாரப்பா வல்லானை
முறை தான் சொன்னேன்
பரப் பாரம் மானவே
மனம் குணங்கள் கேரு
ஆரப்பா அறி வார்கள்
அனைத்த உரு அப்பனை
அண்ட மென்று பார்
தான் காணப் பார்

நேரப்பா நின்றவர்களுடைய
மையச் காணப்பார்
நின வான அட்ட வா
கெ படானை
காரப்பா மாங்கிய தோர்
மாங்கு மெடுத்துச்
கரு வெகுத்து கேள்
தோட்டைப் பதனைப் பணிந்து —
பதனை முனாக் கருவை நேர்த்து
மிங் காதுள்ள
பருவ மாய்த் தா னெடுத்துத்
துணைத்துக் கொண்டு
வதன வெல்லாத் தாணை
ஈய பயத் துணை
மெய்க் கரவ வெட்டே
நினைப்போகச் சோத்து
சதன மாசத் தான்
பண் சிந்து ஈய யாவல
உணைத் திவச் துணைவர்
போல தான் யாலே
அதமான துணைவிரல்
பாடை துத்தி
அத்த மாய் கேல்
தோல் உளைத்துப் போடே

போட் டெடுத்த அல் பெருந்
அத்தனை பேர்
வொசிந்து நீர் வாட்டுக்
வைஙத்துக் கொண்டு
தாட்டு நிமாய்த் தொலைத்துத்
கல்வத் திலட்டு
சமத் தாகத் தான் கௌக்
காப் பதுச் சாரு வார்த்து
மாட்டு பேன்றாய் தரணைபேத்து
காரு வார்த்து
காடு தென்னை மாக்க
புன்னா வைந்து
நாட்டவே டனைதர் தென
யாந்துத் போட்டு
பேன்றாக அடியால் நின்று
கப்பு வாங்கே —

வாங்கவே கல்வத் திய்
அடட்டக் கொண்டு
மார்க் கமென் தெள்ளாய்த்து
கணேந்து னைத்தா
தாங்கியே பேன்றா யாடேத்து
னைத்தா சமர்ப்பயா
ராயா னைவத்துத்
தெள்ளை வாங்கி

சாங் கமாய் புதுமனை
தன்னை வாங்கி
சார் வாக நூல் முடிந்து
காயப் போடு
பாவ் காக ஒரு நூல்
முடிந்து நின்றாய்க் காய்ந்தால்
பால் போல வெள்ளை
வென்ற பொடிய தாலே —

அண்ட வெருகி:—

அருமப்பா அண்ட சூரணத்தை
சொன்னேன் கேளு
அகரா அண்ட வெருகி
தன்னால் சேரு
தாமப்பா தன்னிலே சேர்ந்தால்
கண்டு உண்டு
சமர்ச்ச மாயா நான்
பெற்றத் தன்மை யாகும்
நடமப்பா சொல்லும் போது
நாக்கு யடை மனவசி
சென்ற தொடு அண்டம்
வாங்கி வாங்கு
வாமப்பா தன்னால் அழி
வைத்து மாற்ற முன்
நூல் செய்து
நின்றாய்ப் பேசுவன்

போடுவது நாள் பார்த்து
செலுத்தி வைத்தா
பூரணமாய்க் காய்ந்த பணிப்
சொல்லக் கேளு
வாடுவது வேம்பா
னைய் காணும் வாண்
மகிமதா விர பெடன்
பூரம் சோந்தி
சூடுவது அகே தன்னால்
சுசித்து வைத்தா
அகமாத அண்ட மதில்
அட்டுப் பணிப்
தேடுவது அதன் மேல்
முப்புச் சூடு
திறமாக மண்ணை யரித்து
சீனம் முடேன் —

கூடப்பாச் சீனம் வெய்த்து
வாணம் உருக்கி
அற்று முளாப் பானை
உப்பை யாட்டு
போடப்ப அண்டத்தின்
மேல் அதனைப் போட்டு
பொடி பயமே மேலும்
நின்றாய்
உப்பைக் கொட்டு

சாடப்பா வேலோடு
பதிய முட்டு
சந்தி வாய் தெரியாமல்
பண்ணும் பூசி
நாடப்பா சோதி வைப்பாய்
அதுக்கு இன்னாக
நன்றாக வைத்துப் பணியு
நாட்ட மங்கே தேனே —

உண்மையான நாட்ட
பொன் நாத பரு
நடு வான நாத பரா
உந்த அந்தம்
தேட்ட பொன் அந்த மென்று
நாத தன்னில்
சிவ சிவா வாசியை
நிந்திர மாய்ச் சுரு
வாட்ட மென்ன வாசியை
நீ நாட்ட மைந்தா
வர்ணை யுடன் மொசக்
கருப் பூரப் பண்ணை
தாட்டுக மாய் குப்பக் கதிர்
பேய் என்று
தாயான மனோன் மணியை
தினமும் செய்யே

செய்யப்பா சந்த் தெனை
தொடுத்து போற்றி
திருமண ஏ. அனுத்ல்
பூசை பண்ணி
மெய்யப்பா சொல் துதிறோம்
சமாது தனைவ்
மேலாக நீ யாருந்து
பூசை செய்து
பொய் ய்யா போகமல்
மண் முன்றானார்
போத மாயா இடு பூசை
தே வையப்பா
சமாது தனை திறந்து
அறிந்தப்பா
பாண்ட மதை சீ தெரிந்து
பண்ணிந்து கொள்ளே —
பண்ணிந்து மிக தொடுத்து
கொண்டு கொண்டு
பாடை தனை பருவ
மாய் தான் திறந்து காட்டா
தண்ணிந்து மிகச் சரிடு
வைத்து தொடுத்து போற்று
தாயான உமா முகம் தி
தீச நூர் வைய்த்து
கண்ணிந்து மிகக் கதினையானார்
கதினை திறந்து
தாயாதி கறிப்ப வெனை
கதிதுள் வைய்த்து
அணித்த தொடு பாண்டமதை வெளியேற்றி
அன்பாக நீ பேட்டு எற்றிடாயே

யெரித்த பதம் அன்ன
வென்றாய் பானை போல
உடைடா ஆயசி னைந்தா
தாதும் தானை
சரித்த தொடு ஆபரணம்
கண்டாய் னைத்தா
குணமாகத் தான் நூத்
அருத வைத்து
பெருத்த தொடு திரண்டு
தாதும் பண்ணி
பேசாமல் நூல் புடைத்து
அண்டம் வாங்கி
கருத்து நூலெல் கவசமதை
பெருத்த் பாடு
கரு வெல்லாம் ஒன்றாக்கி
திரண்டு போடு —

தெள்ள
திரண்ட பதம்
வென்றாய் மெழுகு போல
செம்மை புடன் தானே
ரண்டு இடுக்கு வெய்யா
உருண்ட தொடு வெளு
தைத்து பரணி தனை
உத்தி மனை தாண்ட
திரபணப் பண்ணு

போகத் துறைத்த மெய்ஞ்ஞான
போதவாள் ஏமந் தா
பேச் சுடரிற் சுடரை
பேணிப் பார்த்து
பூர்த்தி யான சிவ வடிவ
மங்க தன்னைப்
பதிணம் பண்ணேனே —

பண்ணைப்பா பழன மாயி
மின்னானல் பகுடு நற்கு
பூடரிடம் பதறு நியாணவர்
கணைப்பா கிரணாது
மண்ணைப்பா மேவை கிரன்
மேல் கிவசம்
பரஞ்சு உரத்து முகேச் காணுப்
கிரணம் தய்யா
ஒண்ணைப்பா தகுரர் திரேர் கல்
மெய் தான் சொன்னேன்
வேதாந்த மா யாதத்தை
யட க்ஷம் பண்ணு
புண்ணைப்பா வெகு பாவம்
சொன் னேன் பாடு
முக் காணும் யாகத்தைப்
பதனில் செய்யே —
செய்யப்பா அண்ட மெருகு
தன்னைச் சொன்னேன்

முன்காணும் மாயா ரூபப்
பதமே செய்யவே—
செய்யப்பா அண்ட மெனும்
தன்னை சொன்னேன்
சிவ சிப்பா பண்ட மெனக்
தான் கேளு
மெய்யப்பா அண்ட பண்டம்
ரெண்டு கண்டார்
மேலான பரா பரத்தை
காண லாமே
பொய்யப்பா வொற்று
ஒன்றாச் சொன்னேன்
பூரணமா யமை கந்து
கேளு கேள
ஐயப்பா நான் மெய்
லவா தாரம்
பாழ்காண ஆதாரம்
மெய்தான் பாரே—
பாரப்பா மெய் யப்பா
பண்டம் ஒன்றும்
பருவ மாய் ஐதனைத்
போட்டு போடு
ஒன்றப்பா நின்ற தனை
தோணம் போச்சு
நிச்சயமாய்ப் படைட்டு
தாயப் போடு

தாரப்பா மரத்த உப்புக்
கரைந்து போகுமே
தன்னையுடன் தப்பாட்டு
முன் போலப்பா
காரப்பா நீர புகழ்ந்தில்
கிரையப் போடு
கருதான வைர அப்பு
உப்பு கட்டப் போமே —

கட்டப் போம் நீர
முகத்தும் தீச்சுணம் வேணா
கம்ப உப்புக் கரைந்து
சிறை மேவேறும்
திட்ட முன் கல் நீரான்
இடக் கொண்டு
திறமாக பாடும் வரைத்
தன்னாள் குடியட்டு
சுரை வொன்று நீயான்
வேல நிறுத்தி
பலமாக பாரு
சாமம் மட்டில்
அட்டியல்லாது வெகுத்து
பாடு பாடு
அத்தி சிறை ஒன்னான
அருணைக் கேளோ —
அருமான வரையேது
சொல்லக் கேளு
ஆக்கையுடன் ஊனி தான்
ஆத்தான் காண்புரா

திருவான அத்தி சதுர
ஒன்றாய்ச் சேர்த்தி
சைம் மெருவி பேரலே
யாடு மெயுடு யாடு
யாடு டுப்பா உருவான
மெருடோ வாசம் சேரு
உரி மெக்த டார் வசம்
முன்றாம் உண்மை
கருவான மெரு மெகேர்த்தி
பறணி ஒணிம்
கர்த் துரேர பதனை மதாய்
பட்தும் பண் டுணை—
பண்ணப்பா அட்ச நரம்
யாப் பதனும் பண்ணி
பனகை யா யாதினைப்
போற்றி போற்றி
வண்ணப்பா தானையிர
அமிர்தம் சொண்டால்
வசையான வாசியது
உயர் தானைச்சு
கண்ணப்பா போர அடு
யார்த்த ஞானம்
காசின் யாலே ஒருவடன்
கானை சு யாம்
தண்ணப்பா கண்ணிலே
ணவு தாதான் கண்டு
தனதாக அடார்த்தைப்
பதனை பண்ணே

பதின மாய் யாத்த ஞானம்
தன்னைப் பார்த்தி
மன நடத்திக் கதிதனை
வணங்கி பாடு
பதின மாய யாத்: பதனைப்
பண்ணூற வாக் கியம்
பரு தொன்றும் அதுகா நடா
நிசமாகும் மைந்தா
ஒதன மெல்லா திரணமதும்
அடிமைத்தனக் கண்டாய்
ஒளிர்ந்த கடேச் னைஎலாம்
நேர்ந்து தொடர்ந்தும்
புதின மை புரிய வெளிநாக
தோற்று மெய்யா
புத்தி தடுக்கே வெங் ஞான
போதனை பாடுவேன் —
பாரப்பா பிறந்த தனை
அமர்ந்த மைந்தா
பதமை புரிய வெகுளி
வெகுளு கல்வத் திடு
ஆரப்பா அறிவார்
கரு வேரப் புரப்
அரசா வெட்டு ஒண்டு
மாசச் சொத்துக்
காரப்பாக் கல்வத் தில்
மத்தித் தாக் கால்

[illegible signature and date]

கருங் காடாம் மான
தொடு வெருகாம்
காமப்பா காரப்பா
யாம் வெறுக்கும் பதனைப் பண்ணு
சதா சிவந்தில் அதன்
சார்ந்து நிலவே —

சார்ந்து மிக பண்ட வெருடு
தன்னை சொன்னேன்
சாய்ந்த புடன் யாவ்
வணங்கச் சார்ந்த கேரு
நேர்ந்து கொண்ட அண்டபா
வெருடு தன்னைப்
நின்று எவர் முன் பின்
யாவுக்கல் புகல்
உறங்கு கொண்டு உள்ளம்
யானாம் புகு வாங்க
குடி வொன்று சொல்லு
கிறோம் நின்றாய் கேரு
நேர்ந்து கொள்ள
குறைந்த கொந்து வென்று
போய் நீதி மீண்டு
வடக்கை யார் துணைத் தானே —
துக்க வென்று மாது [illegible]
சூரி தன்னாம்
தன்னை புடன் குன்றாய்
வெருந்து வைத்து கொண்டு

Aus 3094

அங்க லேன் ஊம இடமாய்
திரிவாய் வாங்கி
அன்பாக வந்து புகு
தங்கம் உன்னில்
பங்க மில்லா பாட்டு
இருவரை நைத்தா
பாத்திமாம் வெள்ளி உன்னில்
பதினை பண்ணி
சங்கை யுடன் பாடு வா
பாத் திரத் தில் வைத்து
சத்தி யுடன் கா பெண்ணில்
பதினை பண்ணே —
பண் ணுவது எப்படி
மன்னார் நைத்தா
பதிப்புடன் கற்பூரம்
பொருத்தி போட்டு
உன்னுவது நீ ஒத்தும்
வைத்துப் பார்க்க
உருகியது தன் போல
கண்ணீர் நாடு
நன்னுது நீ ஒத்தும்
அங்க நான் வைத்து
நாட்ட மொன்ன கலெக
கொண்டு மெய்யா
கண்ணை யாய் வந்த
நாடு இதனை செய்ய
கண்ணீர் தோடு சிவன் தனில
பதினை செய்வே

செய்யப்பா பத்தை மாய
டகாரம் பண்ணி
சிவ பூஜை குரு பூஜை
திறமாய்ச் செய்து
மெய்யப்பா சொல் தீக்ஷை
அனா தாரம்
மேல் மூலா தாரம்
டா பாரய மார்க்க
கையப்பா பாவம் தனை
வாசனைத் தீர்
பற்று வைத்து தீர்த்து
ஐயா: பேடா சாத்ரோ ஜெய்
பொய்யப்பா போகாது
சகல ஸ்த்ரீ மானா
பொருளான அருளானனை
போற்றி காத்திடவே —
காரப்பா கடுமை தீர்
அகவாடம் ஹரே
தீர்ப் பூரா தீபது
காதனே ஹரே
ரோப்பா வாதின் கி
உக்த ஹரே
ஜீவ வாலே ஜீவ வாங்கு
ஜீவ ஹரே
பாரப்பா புகு கூட
பணிந்து ஹரே

ஆரப்பா அறி வார்கள்
களைந்த வடு வடு
நினை வாலே நினை வர்க்கு
நிடு லாடு வாடு
பாரப்பா புடி குடு பணிந்து
பணிந்து வடு
பூரண நின்ற நாடு
அடுவ வாடை
விடப்பா அந்தரம் தானை
விட்டுள் கேள்வன
விட்டு வாடு வாயம்
கேகா கேகா
கூடப்பா கிள் டப்
படுவத்தும் வந்து
குறிப்பான சித்து வையாம்
பொடு மாடு ஆகும்
நாடப்பா அவ் ஆரில்
அவ் ஆரில் வாவா
வாளப்பா வைட்ட பெண்ண
அவர்க்கு நக்கு
நாயன் வா டப்
தேடப்பா வைட்ட பெண்ண
கிடவ விட்டுள்
தேனை கேள் பாயு தடா
அமர்த்த நானே

நாணொணை அமிர்தம் அமுது
தான் கண்டு கண்டு
சங்கை யட நடி தான்
யாருந்த நிண்மை கொரு
உண்ணாணக் காய மடா
உறுதி யாச்சு
உழுது மனை வாசியது
உயிடு மாச்சு
பூணான தேவம் மதி
வழித்துப் போச்சு
பூரணமாம் தேக வண்ணா
புகல யாச்சே –
பாரப்பா அரசிக்கின்
மெய்யைச் சொன்னேன்
பருவமாய் பரிந்துணர்ந்து
பண்புள் கோர்க்கி
நேரப்பா நின்ற பொருள்
தானே தோற்றும்
நிறமலமாம் வல்லறப்பு
கற்பூர தீபமாம் காணு
ஆரப்பா அறிவார்கள்
அனதில் போடு
அறிய மங்கா வகை
அருளைக் காண
தேறப்பா தீபக் கூள்
தனில் தோற்றும்
சிந்தை மனை ஆணா நாள்டு
கருணைக் கேள்

கோப்பா கடவுளை
திராப் பக்தின் போது
செம்மையுடன் சொல்கிறேன்
உண்மையாக
வாப்பா மனதார்ந்து
மனதில் நின்று
மனவருக்கு காய மைத்
மெருக் காணும்
ஆப்பா மனம் வாக்கு
காயத் தாலே
ஆயாச் தின் அதாரித்து
அழுந் கொண்டு
கோப்பா அனுபவம்
டலம் பெற்றும்
கொண்டார் தெய் மேல்
மந்திரத்தை கூறு கிறேனே –
கூறு கிறேன் திரா வைகத்தை
கருணைக் கேடு
இத்த மரமே காய
உப்பு உப்பு
தனைக்கி மேலே பார்த்து
உப்பு உப்பு
யார் நான் காண்பார்
தண்மை உள்ள உண்மை
யடா மேனம் புடு

அணைக் கிறேன் அருகு
அமைவ் வாங்கி
ஆகரா உலர்த்தி
காய வைத்து வைத்தா
நினைக் கிறேன் உலர்த்தை
நிழலில் தான் தாங்கி
நீராக வே வைத்த பண்பு
சீரமப் வாங்கே
வாங்கி யந்த சாப்பன்
கட தன்னில்
வர்ண புடன் தான்
கரைத்து தெளிய வாங்கி
வாங்கிய நீர் பாண்டி
தெளி தெளிவை காச்ச
உதி உள்ள உப்பாச்ச
பின்னை கேரு
பாங்கு பெற முன் நீத்த
படி தன்னில்
பரவ வாயக் காடி ஹைட்டு
கலக்கி வைத்த
சாங்கமாய்த் தெளிவாகும்
காச்சவே காச்சே —
சாங்கமா வடிப்பது
முறையாய் பாட்புவேன்
காச்சி சொச்சே

காசசி நின்றாய் வையகம்
உப்பு ஒன்று சேர்த்து
கமல மென்ற பூங்காவில்
நாயைப் போல
உச்ச மூ சரச் செ ருவியர்
காய்ச்சு தானார்
நான்மை உரைந்து
உப்பளை யென்ன சொல்வேன்
பேசுகன பேச்சில் கொண்டு
தானே போ போ
போ யென்று மூவன உப்பை
மூலம் நாத
வாச்ச ஒன்றி மனை
மூணை சொல் யால தான
வரிசை புடவ பறவை தனை
பதுமை பண்ணே—
பண்ணிய தென் பலவும்
தியே பல போ ஒன்றி
பாங்கானக் கல் ஒப்பு
யாத்தும் போல
உன்னிய தொர் சாரு மேன்
துருக்கு திக்கம்
உத்த மனை பருதி
செப்புச் சின்னை
தூ

தன்னைக் கடையாய் யினை
சரி பார்த்துக் கொண்டு
தானைக் கூத்தக் காணை
சரியாய் பேதி கட்டு
புண்ணியனை யிடுத்தி
காவபா சேர்ந்து
பொடு யாக்கி செய்து
பண்பு புகழச் செய் —

கோடா புகழச் செய்தல்
வனைப் பெய்லாம்
கெட்டு புள்ள கலச பதுங்
யிட்டு கொண்டு
சாடா பதி தோடு
வில்லை போல
சதிமறச் செய் வாய்
நடு மய்யாய் சிலச பெட்டு
தாடா தெற்கல்ல
சின்ன செய்தி தான்
காவயக் குகை பெற்
குகையின் தாளில்
கோடா வந்தாம்
பணப் போய் போற்று
குறிப்பால் உரை பெற்ற
வேலை வரவேற்க —
வாங்கிய வாயா புகழ்
மனம் செய்தி

உன்னை யான நினைத்
மகிழ் பேற்று பெற
பாவங் கெ பெற மண் சினை
வழுவாய்ச் செய்து
பரிதி தனை காயாது
பண்பு கொரு
சாங்க மாயை சிவ பூசை
சக்தி பூசை
தன்னை பூசை செய்து
அன்பு வேந்தி காவல
ஞானு நாமம் பொரிவாய்
நைதீகா ஞானகா
தவிக்கியே காண பொசித்து
தவத்தாய்ப் பாரோ —
பாரடா இப்புடை
நீ சொல்லி
பன்னீர் போல தீர்
வசந்தன் தான்
புகை போல்
பொய் பொன்னாக்கி
சாரடா போல அலை
உருகும் ஞானகா
தன்னையுள்ள ஏங்கானி
வாழ்கி தேன் நாயி
காரடா விப்புடை யாமதை
தீரா வசி வாழ்கி
கண்ணத் தியுள்ள மின் கானி
புறம் பண்ணி

விரதா செய்யாமல் இணைவ்
போற்றி போற்றி
வாயுதேன் பண்ணைம்
மொழி முறையைக் கேளோ —
கோடா வெரு யுப்பத்
திருவ கத்தை
சொன்னி முன் சொல்
யுகரேன் மைத்ர கேந
நாடா வெதுயுப்பப்
பலபோ அந்தா
நலமான நீனை முடன்
ஏதெக் துத்தப்
நீடா நல்யுப்ப
அன்ன பேதி
நினை யான பதிறு
யுன்றாய்க் கிட்ட →
கோடா வாராமல்
பொருயாய் செய்து
குறு பொன்று சொல்
யுதிரப் நின்றாய் கேளோ —
கோபப்பா ணெ செய்த
உப்பி மாடுக் கொண்டு
மாறப்பா மூத நில்லு
நின்றாய் கல வந் நிட
மார்க்க டேன் முன் போவ
வதிர செய்து

நானப்பா நினைப் பார்த்து
குருவைப் போற்றி
மௌனமுடன் சிவ பூஜை
சக்தி பூஜை
கோனப்பா வாலையல்
செய்து கொண்டு
நிஜமாக அவ் வேர்த்துக்
குருவைச் சரணேன் -
குருவான சற் குருவைத்
தொழுது போற்றி
திண்மையாக அருள் பெற்றுக்
அன்னை மூட்டி
அன்மையுடன் ஸ்ரீ யெரி
பாய் மைந்தா கேளு
ஆகரா ஜீராவகம் தான்
ஆவ போட்டே
பொறுமையுடன் வடிவே
டா பிறந்தான் தன்னில்
புண்ணியமான நானென்று
இருக்கி வைத்துக் கொண்டு
உவமையுடன் மைந்தா
வாய்ப் பதனம் பண்ணி
உற்சவ சந்நிய
ஸ்ரீ பூஜைப் பண்ணே

பண்ணைப்பா யன்ன மொழி
வரிசைக் கேளு
பாங்கான கல்லுப்புத்
திராவகந் தானமைந்த
நண்ணைப் பா கல்லுப்பு
பலமோ பத்து
நன்றாக யெடுத்துத்
தூளாக்கிக் கொண்டு
தண்ணைப் பா வெடியுப்புச்
சீனாக் காரம்
தன்மை யுள்ள துருசுடன்
துத்தமுங் கூட்டு
பொன்னைப் பா போல
இடுக்கு அன்னபேதி
புடம் போட்ட பூநீறும்
குன்றாய்ச் சேறன் —
சேர்த்து நன்றாய்ப்
பொடித்த தெல்லாம்
நன்றாய் கூட்டி திரவான
கல்வத் திலிட்டுக் கொண்டு
காய்ந்து நன்றாய் முன்
போலே பாகு செய்து
கற்பூர தீப மதை
காட்டாய் போற்றி

வார்த்து நின்றாய் அல்
பெத்தி அணைத் தாக்கி
வரிசை யுடன் பாத் திருக்க
வாணை கொசு
பார்த் திரேனை தீப யுடன்
மெயே தான்
பரியுடா போணை யோட
நிதான் பாரேன் —
பாரப்பா நீரான தீர
தீரா அத்தை
பரு தில்லா பரணி தனை
பதனம் பண்ணி
நேரப்பா சாஸ்த் திருவைத்
தொழுது போற்றி
நினை யான வழியில்
நீ நின்று கொண்டு
சாரப்பா பூரணத் தைத்
நாடுத் துறை ந்து
தரு வான கமலம் மேலாய்
தவத்தில் கொண்டு
சேரப்பா திரு பாதம்
நினைவ் போற்றி
செம்மை யுடன் பின்ன
மொழி குணைக்
கேளே

கோப்பா கர்யப்புப்
பலமே படிது
கொண்டு முன் சக்தி
செய்து எடுத்துக் கொண்டு
தாளப்பா வெடி யப்புச்
தீனைக் காரம்
நீண்டமை யுள்ள யாந்தி
வேளா வலுப்பு
வாளப்பா துடு துந்தம்
காரச் சாரம்
வா பானை சூடனோடு
சரியாய்க் கூட்டி
கோளப்பா வரமல்
பொடித்துக் கொண்டு
கர்ணமை யுள்ள பருச்
சூரத்தால் பாசு வாயே —

பாசி ரேண் நாய்க் கலந்து
நீட்டு முன் போலே
பெருமை யுடன் உன்
மைபாகம் செய்து கொண்டு
அசதி யில்லாத யாவும்
அதன் வேதத்தைக் கொண்டு
அருள் பெருக் பூரணத்தை
அணைவில் வைத்து

→ 115

திசை யானை திசை தொட்டது
பின்னால் அன்னை பேட்டு
செம்மை யுடன் இருபத்து நாம்
சேர்ந்து நின்று
வசை யறவே அணை வேற்றி
அவி ஏதி வருகு மப்பா
திராவகத் தின் வகை பாரு —

வரிசை யுடன் பூரணத்தை
வணங்கி மைந்தா
உன் மனையாள் கற்புடா
தீபம் பாரு
பார்சை மின் பின்னாடி
தான் ஆயிரத்தும் மைந்தா
புட்டாத கணித கொல் லாய்
புட்டு வைத்தான்
அருமை யுடன் கண் ஞானம்
பதனப் பண்ணி
அவை யடக்க மாக வே
தானைருக்கு பாருன் -
பார்க் கடவிலே பார்
பொருள் அரியாலவ் தான்
பழனை முன் தானை செய்து
பாரு பாரு

தீர்க்க வினை பாராமல்
பாரர் அறியார் தாய்
சிவ சிவா உனைத்
சிரம் வைத்துப் போகும்
மார்க் கமென வாக்கிய
மாய ஞான வாக்கியம்
மகத் தான சித்தர்பம்
சேரும் சேரும்
இயற்கையுடன் பழமை
தாய்ப் பார்க்க வேணும்
யால் விட்டால் சாபம்
வந்தி வெய்யதுத் தானே—
தானான வாய் நின்றுத்
தரு தேவா மன்றாய்
சருசி யாங்கள் இல்ல
யடா தணைசம் வாழ்த்து
மயனை மொழ்ச வித்து
யடா புகுந்து மாறும்
முன்காலும் சத்திய மாய்ச்
சொன்னேன் வாழ்த்து
ஞான வாய் நின்ற தரு
சாரு வெளிச் பங்கி
நலமான பூரணம் ஆகி
மொழ்ச கோணமாய்
சொன்ன தடா யாத்தி ல் தான்
இருவான ஆதியோடு பதமை
மணமே

பண்ணைப்பா பின்ன மொழி
தடுவைக் கொடு
பரா பரத் தாண் டயா
நாதி கரந்த வாத்தை
நண்ணைப்பா சாதி விஷம்
வாவை தன்னை
உண்மையுடன் சொல்லு
தரேன் கடைத்ரா கைத்ரா
ஹண்ணைப்பா தா கொடு தி
குருவைப் போற்றி
வாபர முன் சாதி விடுகம்
தப்பு வாங்கி
தண்ணைப்பா வாங்கம்
நிறை விறம் வாங்கி
சத்தாக ஒண்ணையும்
பொதுவாய்ச் சொல்லுவேன் —
செய்த பொது ஐந்மாண்
கை கிட்டு கொண்டு
செப்பாத இனி கோலி
கையால் விட்டு
உய்த போல் பணந்தி
உடுட்டல் பெயரான்
உரு நியுடன் நீ
நுபு மொழுதுப் பைப்பாய்

தோய்த்த் சுடன் றவா
காய்கை அணிர் செள்ளி

அன்னை நற் சம
படிவ மப செம் மையாக

னவண னா ரசமான
வான தன்னன

வாசன் -யாப் குப்ப தனில்
பதனம் பண்ண—

பண்ணைப்பா யாக் தாவ
கடுவேள் லடாதே

பறமான வான யடா
பெண் தனைப் பா

மண்ணைப்பா வான் னாகட
வான பாதம்

மகஸ்த் தான தரவட
காத் தான வான தன்

அர் தாண் தாண்பார்
ஏிண்ணைப்பா அண்ட
பகி றண்ட மல் லாம்

லண யாகு் வான பதம்
வடுகேப் போற்றி

உண்ணைப்பா மதிய னித்
உண்டு உண்டு

உணை புடன் உணா
சவால உதந்து கேனே

கேளப்பா காந்த தொல்
கிண்ணம் பண்ணி
கிடுவை உள்ள ரசம் தனை
அதினில் வார்த்து
ஆட்டடா சூதம் வெட்டத்
தீட்டு மைந்தா
வரிசை யடன் அயரு
தோன்றும் ஜெயிர் புஜிய வராக
தாளப்பா அவல் பேத்தித்
தீயை மூட்டு
சமர்த்த சமைய்த் தான்
வெளியிலே மைந்தா கேளு
சூளப்பா சுருந்த எராடு
இழுலம் ரசிக்க
அயமான ரசம் பொருதான்
வாணை பாடச்சே —

ஆச்சப்பா ரச வாணை
யார் தான் காண்பார்
அண பாரு அக்கினி
வாணை தீரும்
பேச்சப் பா ரச வாணை
தீரத் தான் வெண்ணை
பேயர் காம பஞ்சம்
நீறும் வாணை பாச்சி

[illegible]

நச்சப்பா நச வாணை
நிலைத் திரையால்
வாணை நிறுத் யார்
தான் காணப் பா

பேச்சப்பா அப்பர் நின்ற
வாணை நசத் தன்னை

புறகா மொன பறணர்
தன்னர் பதனை பண்ணை —

பண்ணாத்து மெயன்னு
அப் பதனை பண்ணு
பங்கை யதின் மெயசு
மதை பண்பாய் நின்று

உண்ணு வது வவி யணால்
உண்ணை வெணும்
உத்து பனை மணம்
உணர்த்து நிற்க வேணும்

தன்னுடைய வழு வரிந்து
தானே தானைப்
அடரசனாய் பல திரட்டு
அயனார் மெனண்ணை

கண்ணனிக்கு கண்
திரத்து கனைத் தாண்ட
காலரியா யாயாத் தில்
தாத்து வொவ்
பாறுண்

[illegible]

பாரப்பா பிழைத்த விதம்
சித்தர் சொன்னேன்
பாடினேன் எண் வழிலே
வையத் திரு மனைவன்
காரப்பா அம்பரத்தே
பத்தினியாய் சொன்னேன்
கருவான முப்பூவை
முப்பதிலே சொன்னேன்
நேரப்பா ஞான பதினெட்டு
சொன்னேன்
நினைவாக சேர்த்து
யந்த பதில் சொன்னேன்
ஆரப்பா அறிவார்கள்
ஆயிரத்து நாலும்
அருமை புரியாத குருக்
குருவாய் இன்னும் தானே —
தானே வானாய் நின்ற
குரு தன்னால் வைத்த
தானதைத்தே சித்தர் சொல்
தன்னை யாக
மோன முனி தெண்டம்
உடலே சாத்தில் சொன்னேன்
முக்திய முனி தெண்டம்
யார் தான் காண்பார்

காணைப்பா ஆதாரமே
ஆயிரத்தின் சங்கமே
தவலான தொண்டனே
காரம் காட்டா நய்யா
நினைப்பா எனும் வானைத்
சப்ப வேண்டும் மாப்பா
வங்கை யுள்ள தெய்வத்தை
அரிய மாட்டார்
வேண்டு அதை
நினைப்பா
படைத்த மாட்டார்
நாகங்களில் வைத்து நின்று
நலமாய்க் கண்டதுவே
கொண்டைப்பா அவர் தன்னை
பேச வேண்டாம்
அதே தனை அறிந்தவர்
தனோடேயே பேசனும் —
பேசு வதைப் பேச் சிரித்து
பேச வேண்டும்
பேச யாருக்கு தகு
அசவாய் பேசும் போது
தேச மேனை அறிந்து
தெரிந்தால் வைத்தா
நிச்சயமாய் அவர் தன்னை
நினைவாய்ப் பேசு

கூசு மனம் கொண்ணா
தொடு கிடைப்ப றோட
கூடாத அமைதி நிலையும்
சுரந்து பாடு
வாச முள்ள வாசியும்
சாருணைப் பாடு
மருத் தான போனதால்
மெய் காரேன் —
மருவ யானைப் பூரணத்தை
மருவ வேணும்
ஊசி யும் சாடு வந்து
வணங்க வேணும்
திரு வான போனதிலே
திருந்த வேணும்
தீப ஒளி தோன மனதில்
சேர வேண்டும்
மேவானக் கிருவக்
கான வேண்டும்
கூர்மை யுள்ள நந்தி
பாகாசம் வேணும்
கரு வான கற்க் குணவ
அறிய வேணும்
காயாத் காற்று பலி
வென்றுக் கொடு
பாரு

பாரப்பாக் காயாதி கூறு
பக்தின் னை பாடு
பருவ மாய் யவர் அவர்கள்
சொன்ன மார்க்கம்
ஆரப்பா அறிவார்கள்
அருமை யாதல
அறிந்த பட்டும் சொல்
ஜகதேன் வாக தேவன்
கேறப்பா சிவ பூசை
ஆண்டு நூறு
நிச்சய மாய்ச் செய்து
பண்பு சக்தி பூசை
வீரப்பா செய் யாமல்
அமப தாண்டு
யாவர முன் செய்ய
யில்லம் வுத்துப் போச்சே —

போச் சென்று விடாமல்
சத்தி சிவம் ரெண்டு
பூரண மாய்க் கொண்டு
பண்பு அதி யந்தம்
பேச் சொன் னூ இல்லை
யபா பூரண திங்கள்
பெருமை யுள்ள தாயதி
தரு காய்ப் பாடு

கா சென்று கருங் காயாய்
செவ் கருங் காய்
கிசப் புண்டு துவர்ப் பல
கண்டு பார்த்து
பேச் சென்று வாசியது
அபப் செங் கால்
முன் காயும் பச்சை யடா
கருங் காய் வாங்கை —
வாய் கடா அவர் பட்ட
கருக் காய் தண்ணை
வாய்த் திடை உருள்
யிடடு மாப் போல செற்றி
பாங்கு வறு யிடித்தர்
கருங் காயை மைத்தா
பரு மாப்ப பாண் டிப் பில
யிடப் பெங் கொண்டு
தீங் கில் வாக் காடயை
நீ வார்த்து மைத் தா
திருமாலக் கால் கின்று
கலக்கித் தெரிந்து வாங்கி
சாங் க மாய் நீர் வழக
காச்சிப் பாடு
சமத் தாகச் சட்டியில
உப்பாய் பாரே —

பாரப்பா உப்பதற்கு
குணமுங் கேளு
பசுமை யுள்ள சக்க
ஞாயம் உப்பு உப்பு
நேரப்பா உப் பெருத்து
தாள்ச்ச யமாய்
சாற் குணை தொகுத்து
போற்றி போற்றி
காரப்பா மேலே சொன்ன
தோத்திரம் செய்து
கருவான உப்ப திலே
கருகி போல
வாரப்பா வெந்து
தவால் வைக்க
வாங்கி போல அரிந்த
மேல் வளையத் தானே —

தானான அரிந்த மூல்
தானே செண்டு
நாதர்கள் ஆண்டவர்
வாத தேவர்
உன்னதமான கற்பம்
பெற்ற உப்பு நின்னும்
உத்தமனே கருகாது
வெந்துக் கொண்டு

தோணாண குரு வடிவாய்
மண்டபமே தொண்டர்
குருவான வாரியார்
படவ லே அட்டல்
பூணான வாசி படா
பிறந் தாலே
பெருமை யென்ற பேலே
ஆக்க யோக மாச்சே —

ஆச்சப்பா திரு மேல்
செய்த மார்க்கம்
பய்டா உரட் தொன்று
திறை அய்யா அய்யா
நீச்ச மய்யா வல்லாரை
பாறு மாசம்
நிலத்து தொடு சுருணை
படா ஆர் தான் தாணமே
பேச்சப்பா ஒன்று மில்லை
குருவடிவாய் கேட்டில்
பெருமை புரா நல்லாரை
யெருத்து வார்த்து
சாத்தப்பா வா தன்
உகந்த் மைந்தா
கருத்துவே செரபுயாய்
பிறந்தும் தொழூமே

யாவரும் எளிய திண்டு
படுவ யாப்பிடப் பாக
யாண்ப முள்ள சரக் கதவும்
கூடச் சேர்த்து
தமிழ்த்த தொடு பண்பும்
திரட்டி வைத்தா
தன்னை புடன் இழுத் தியால்
யாரக் கதக் கொண்டு
தமிழுக மிக்கு தீர்யால்
வைதவிட் தன்னை
இரித முன் பறந்தே
தனை அழைத்துக் கொண்டு
நடக் கருமாய் நின்ற
அண்ட குடல பறவ
நண்ணை புடன் பண
உழைதான் எடுத்த கொள்ளே —

எழுந்து யாட்ட
சாற்றும் வையத்து
வைதயாய் விட்டு
பேண முன் எழுந்து
யாண்ப முன் நாண்டு
இயாத்து எடுத்த உழைப்பா
அதேத் தொடு சேர்த்துத்
திரணம் செய்து

யனைப் பாக்க டுடு
பாதத்தைத் தொழுது போற்றி
கருத்த நாக் கற்ப பருத்த
கொண்டு டேடு
கந்த் தூரவ மண் முளம்
கொண்டாய் [illegible]
அருத் நெறி தாயதும்
களிவா யல்ல
அகரா பெயம் மதிக்கு
உருதி யாச் சே —
ஆச்சப்பா செலம் மதி
உருதி யாச்க
அரநானே வாதியதி
பிலத்து போச்ச
மேச்சப்பா நெபாதி
அண்டத் கோபு
முணையாண தீப மதில்
மேலே கொண்டு
பேச்சப்பா சொல் வரிதி
புணை யோ டோக்க
பெரிதான தீபமதி
தூபத் கொட
போச்சப்பா முல [illegible]
தண்ணிலே தான்
புகந்த தினலே தான்
முன் பேரான —

(130)

பேரான தீர் பெரனை
தாமே தான்
வர்தான அண்ட மை
அத்தி சித்தி
தேரான அடை வளை
நன்னாடு வென்று நீ
நீ முன் காம மேல் வாய
முவரு சூர்
உறான திரு ரவண்ண
முடி வென்ன
இணமான வாய் தனை
தேரு தேரு
வாரான நாம் காதம்
திருவெ யாசகி
மெத் தானை தோரை யதி
முன் மாசதே —
ஆக் வென்ற அண்டபதி
சத்தி மாசி
அக்காத வாதபா
வாதி வாதி
நீச் வென்ற வாதபதி
நினை வுன்னால்
நின் ருடு யெதிரி
போ நீமாய் வைத்தா
பாத் வென்ற பரு அநதி
வாதி உன்னால்
பதினாவ் கோது பூரியபா
கோயில்லை பேச்சென்று
உன் போடு வுள்ளமையாய் நின்று
பயத்தோடு தீர்போ பெருமை தனை

—— (131)

தானென்ற நாதன் டா
சட்டை நாதர்
தன்னையுடன் அவர் கொண்டு
துன்னப் பார்
ஒன்றென்ற அனுபவத்தை
ஓ தானென்றே
நேப்புதவாய் காயமென்ற
உயர் காயந் தான்
உன்னென்ற அயல்
காயமென்ன வென்றால்
உசிவு யுள்ள சத்தியட்டை
சத்தி யாட்சி
தேனென்ற சட்டையடா
சத்தி வாசி
திரிமானச் சக்தி யென்ற
உப்ப நாளகே
வாங்கி யந்த உப்போடே
அண்டம் வாங்கு
மைத்தான நெத்தி யுடே
நடச் சோதி
சாவக்காய் உமாவிடு
யெனத்து னைத்தா
தான் யென்றப் பானையாதல்
யெடுத்து வைத்து

பாங்கு வைறரவ முகத்தில்
பாண்டிய் கதிரட
பரித் திடிபுடன் கிராய
வையப் பாய் கிண்டி
திரங்காகு பதித் புடன்
பதிதி நாள் வையவே
அதமாக மறு நாள் தான
கொரு கேசோ —
கோப்பா அடி கொண்டு
மேல் வாய் - முடி
கொட்டி யாய் மண் சீனை
வழி வாய் செய்தி
கோப்பா வாரா மல்
திமற் தீரன் போட்டு
கூர்மை புடன் குளத் தியால்
நன் றாய் வாங்கி
ஆராப்பா வடுகு இன்னில்
பழனைப் பண்ணி
அன் பானைக் கெடுப்பதை
வணங்கி போற்றி
கோப்பா நினைத்த செரடு
அண்ட பற்பப
நினை வாசப் பண இதை
தான் வையால் வேதகே

சேர்ந்து மதோர் பற்பதில்
ஞாயிறை வாட்டு
ஏக மென்ற அச்சரத்தை
ஜித்தித்து ஞானத்தா
சாந்தமாய் நினைப்பு
உடைய நாயன் மேல்
சங்கை யுடன் ஞானத்திலே
ஞானவக்கை சேர்
பாந்தமாய் மனோன்மணி
மரிய போலவே
பருவமாய் மருவிடா
றவணைப் போற்றி
காந்தி யென்ற அன்பு
மனது கொண்டு தேறி
குணக் கிளைவார் கோடி வரை
மாந்தாய் பாரேன் —

பாரப்பா சட்டை தன்னை
சட்டை தின்று
பருவமாய் யென்னைதான்
முனிவ னென்
ஆய்பா அறிவார்கள்
சட்டை முனி மார்க்கம்
ஆதி யந்தப் பொருளை
மெய்யாய் மீறியே

—

நேரப்பா ஏகம் முடிவே
பார்த்துக் கொண்டு
நினைவாய் நீ கண்டு
முறை நின்றாய் என்னாள்
தேறப்பா கண்டு கருத்தில்
சிவம் போல
சிறந்தார்கள் பட்டமாய்த்து
அதி புத்தானை —
தானென்ற தீபம் அணைத்
தானே கண்ட
தன்னை யுணர போக
நடைய முறையைக் கேளு
உனதென்ற வாழ்த்து அகோட [?]
நாதம் கொண்டு
உத்தமனை யாதரித்து
பேர் சொல் காரம் [?]
போனை பொருள் காரமென் [?]
சாரம் கிட்டு
புதுமைப் பெருமால் [?]
ஒளிப் பணி வினை நீர் போக்கு [?]
மானென்ற நாம முத்தி
வைத்துப் பார்க்க
மார்க்க முன் னிர் [?]
வழி உண்மை போட்டே

உப்பாண உப்பர் ஞ
நடேம் தேசா
உத்த லேண தியாண
உடுதே ஊடு
அப்பாண தியுப்பு
யொன்று மேடு
அடுகா உப் பெதேது
தால்வர் திரிப்டன்
செப்பாத அருந்த மிடு
அடப்த ஊசுகா
செல் ணயுடன் வட்டது
போல படுந்தா மொண்டு
தப்பாண ஒடு மொன்று
படுந் வடுப் போடு
ஞானு கருட னே மயல்
தும் பார்த்து கண்ணாப்பதே -
ஆத்தப்ப கண் ணாய் ஊ
உடுமு யேத்தி
அவன் வுடுடு சுந் டுவைம
ஊண்டுணப் போந்தி
பாச்ப்பா கவேகாய்
தூணை ஞர் ரான்
படுவமாய் யாடு வாலை
நடுத்து மொண்டு

பாச்சப்பா பேசாதே

சண்ணம் தண்ணில்
பெருமை புடவன் பணை
விளைதான் சொல்லு தேடு
நிச்சப்பா அவ் கோலத்
தையலர் தாலே
நிச்சயமாய் தானும் ஒரு
பொசிந்தார் பாரே —

பொசிந்த உன் பூரணர்
தில் பதுந் யோகி
பூணை பா யோக மதில்
அனைத்தும் காலம்
தகித்த பான் கசவ தரும்
போசனை தந்
கடந் தானை கோபு வரு
உள்ளிக் காலம்
பதித்த குணை மெய்யாக
வாம்சல் தன்னை
பண்ணந் தானே போகர்
தெரியாய யோசம் பாரே —

பாரப்பா போகருடைய
வாக்கு பாடு
பண் பான சொல் கண்டு
கடு ஆகார் ஆகும்

— 137

ஜோப்பா போகற்

செய்த கறுப்பு திண்ண

நிச்சய மாய் யாரு சேலே

கொண்டு சேர்த்தார்

பிறப்பா ளை மாமன்

கொண்டு சேர்ந்து

வெகு சோடி நிலம் பட்டு

வாங்கி தாரய்யா

திருப்பாக் கொடுக்கண வர்

உறுதி யாலே

இருப்பான நெறி மண்ண

வென்று கேட்பாய்

கொடு கண்ண மா முட்டை

வென்று அண்டம் வாங்கி

அரசியானை அண்டம் வை

பெருந்துங் கொண்டு

சேர் நடை உடன் தான்

உடைத்து நிதந் தாரய்யா

வேறு யானை பரிந் யானை

அண்ட மேறி

சேனை அண்ட படைமாக

நடையிலே அழ்ந்

சரியாக அறி உண்ண வென்று

பெரு உடனதிலே நிலை

பொறுமைக் கண்பார் பாடு

பாரப்பா சிவம் மணியையக்
கண்டு தேறி
பத்தியுடன் வாழ்க்
குடெய்ர் பதியார் சேர்ந்தார்
ஆரப்பா அவர் போலே
ஆவார் தானாம்
அக வினைகள் தீர பற்றுகள்
விடாது விடுத்தில்
பேரப்பா பெற்றவர் தான்
யார் போலக் காணும்
பெருமையுடன் உள் பற்
நீக்கி நின்று பேசுவார் கேள்
காரப்பா சொல் கனவர்
கற்ப நிலை
குருவான போதகரே
கண்டீரோ —

ஒரு நாள் பெற்றாய்